Roger Zelazny

PLĂSMUITORUL [1]

[1] Titlul original: ***He Who Shapes***; Publicată în *Amazing Stories*, Jan.-Feb. 1965; Premii: 1966 - Nebula Award, Novella (Win). Textul care urmează a apărut în antologia de proză SF „*Imperiul oglinzilor strâmbe*" 1993, îngrijită de Cristian Tudor Popescu. Traducerea Mihai-Dan Pavelescu.

I

Minunat aşa cum era, cu sângele şi cu toate celelalte. Render putea simți că se apropia de sfârşit.

De aceea, decise el, fiecare microsecundă trebuie dilatată la un minut - şi, poate, temperatura uşor crescută... Undeva, chiar la periferia întregului, întunericul îşi oprise strângerea.

Ceva aidoma unui crescendo de tunete subliminale se blocase la o acută dominantă. Nota aceea era o chintesență de ruşine, durere şi teamă.

Forul ucidea.

Cezar se ghemui în fața cercului cuprins de nebunie. Îşi acoperise ochii cu brațul, dar nu putea să nu vadă, nu de data aceasta.

Senatorii nu aveau chipuri, iar veşmintele le erau împroşcate de sânge. Glasurile lor răsunau precum țipetele unor păsări. Cu o frenezie neomenească, îşi înfigeau pumnalele în silueta prăbuşită.

Toți, cu excepția lui Render.

Băltoaca de sânge în care zăcea continua să se lățească. Brațul lui părea că se ridică şi coboară cu o regularitate mecanică, iar gâtlejul poate că emitea țipete de pasăre, dar el se găsea simultan în exteriorul şi în interiorul acțiunii.

Deoarece el era Render, Plăsmuitorul.

Ghemuit, îngrozit şi invidios, Cezar se tânguia:

— L-ați ucis! L-ați asasinat pe Marc Antoniu - un camarad nevinovat, inocent!

Render se întoarse către el, iar pumnalul din mâna sa arăta enorm şi înfricoşător.

— Mda, rosti apăsat.

Tăişul se mişca dintr-o parte în cealaltă. Fascinat de oțelul ascuțit, Cezar se legăna în acelaşi ritm.

— De ce? țipă el. De ce?

— Pentru că era un roman mult mai nobil decât tine.

— Minți! Nu-i adevărat!

Render înălță din umeri şi se întoarse să mai înjunghie.

— Nu-i adevărat! țipă Cezar. Nu!

Plăsmuitorul se răsuci din nou spre el şi agită pumnalul. Ca o marionetă, Cezar imită pendularea tăişului.

— Nu-i adevărat? rânji Render. Cine eşti tu să pui la îndoială acest asasinat? Eşti un nimic! Nu poți trăi demnitatea unei astfel de ocazii! Piei!

Convulsiv, bărbatul cu chip rozaliu se ridică în picioare, cu părul jumătate ciufulit, jumătate lipit de țeastă, precum un ghem de bumbac. Se întoarse şi se îndepărtă; din mers, privi înapoi peste umăr.

Se afla departe de cercul asasinilor, dar scena nu-şi micşorase dimensiunile. Păstra o claritate electrică. Îl făcea să se simtă şi mai detaşat, mult mai singur şi izolat.

Render ocoli un colț inexistent până atunci şi se ivi înaintea lui: un cerşetor orb.

Cezar îl înhăță de piepții vesmântului:

— Ai vreun semn rău pentru mine, astăzi?

— Păzeşte-te! bolborosi, Render.

— Da! Da! exclamă Cezar. „Păzeşte-te!" E bine! De ce anume trebuie să mă păzesc?

— De idele...

— Da? De idele...?

— ... lui octembrie.

Dădu drumul cerşetorului.

— Ce spui? Ce este octembrie?

— O lună.

— Minți! Nu există lună octembrie!

— De asta trebuie să te temi, nobile Cezar,... de timpul non-existent, de datele netrecute în calendar.

Dispăru după un colț răsărit pe neaşteptate.

— Stai, întoarce-te!

Render râse, şi Forul râse o dată cu el. Țipetele de pasăre

deveniră un cor de chicote animalice.

— Vă bateți joc de mine! plânse Cezar.

Forul era un cuptor, şi transpirația se aşternuse ca o mască sticloasă peste fruntea îngustă a lui Cezar, peste nasul ascuțit şi maxilarul fără bărbie.

— Vreau şi eu să fiu asasinat! suspină el. Nu-i cinstit!

Cu mişcarea nevăzută a unui singur deget, Render sfârteca în bucățele Forul, senatorii şi cadavrul rânjitor al lui Antoniu şi le înghesui pe toate într-un sac negru - iar ultimul intră Cezar.

Charles Render stătea înaintea celor nouăzeci de taste albe şi două roşii, fără să privească vreuna. Brațul drept i se deplasă în banduliera silențioasă, peste consola aflată la nivelul pântecelui - apăsând unele taste, sărind peste altele, trecând mai departe, revenind pe acelaşi drum, în ordinea seriei Recall.

Cu senzațiile sugrumate, cu emoțiile reduse la zero, deputatul Erikson retrăia uitarea din uterul matern.

Se auzi un declic uşor.

Mâna lui Render ajunsese la ultimele taste din rândul de jos. Pentru a apăsa tasta roşie, era necesar un act conştient de voință.

Îşi eliberă mâna şi-şi scoase diadema: pletele Meduzei, din fire şi circuite micro-miniaturale. Se ridică dinapoia consolei, basculând capacul. Merse către fereastră, o deopaciză şi începu să înmoaie o țigară, frecând-o între degete.

Un minut în uterul-ro, decise el. *Nu mai mult. E un minut crucial... Sper să nu-nceapă ninsoarea... norii ăia par amenințători...*

Peste tot numai caroiaje galbene şi distincte, turnuri înalte, sticloase şi cenuşii, înălțându-se în amurg sub un cer de culoarea marnei; oraşul era o îngrămădire de insule vulcanice pătrate, sclipind în lumina sfârşitului de zi, uruind adânc sub pământ; era ticsit, fluvii necontenite de circulație,

mereu grăbite.

Părăsi fereastra şi se apropie de oul uriaş, neted şi sclipitor de lângă biroul său. Reflexia îi returna o imagine deformată ce-i turtea nasul acvilin, îi preschimba ochii în farfurioare cenuşii şi părul într-un orizont brăzdat de fulgere; cravata cărămizie devenise limba lacomă a unui monstru.

Zâmbi şi se întinse peste consolă. Apăsă a doua tastă roşie.

Suspinând, oul îşi pierdu opacitatea strălucitoare şi la mijlocul său apăru o crăpătură orizontală. Prin carapacea acum transparentă, Render îl vedea pe Erikson crispându-se, strângând din pleoape luptându-se împotriva întoarcerii la conştiinţă şi la adevărurile conţinute de aceasta. Jumătatea superioară a oului basculă vertical faţă de bază, lăsându-l noduros şi gol pe jumătatea inferioară. Când deschise ochii, nu-l privi pe Render. Se ridică în picioare şi începu să se îmbrace. Render folosea clipele acestea pentru verificarea uterului-ro.

Se aplecă peste consolă şi apăsă tastele: controlul temperaturii, domeniu integral, *verificat*; sunete exotice - ridică la ureche casca - *verificat*, clopote, bâzâituri, viori şi fluierături, scârţâituri şi gemete, automobile şi valurile mării; *verificat*, circuitul feed-back - conţinând vocea pacientului, obţinută anterior în decursul şedinţelor; *verificat*, fundalul sonor, umiditatea atmosferică, băncile de mirosuri; *verificat*, agitatorul culcuşului, luminile colorate, stimulii gustativi...

Render închise oul şi decuplă sursa de energie. Împinse aparatul în dulap şi încuie uşa. Benzile înregistraseră un episod semnificativ.

— Ia loc, îi făcu semn lui Erikson.

Bărbatul îl ascultă, făcându-şi de lucru cu gulerul.

— Ai amintiri complete, rosti Render, aşa încât nu este necesar să rezum visul. Mie nu mi se poate ascunde nimic. Am fost acolo.

Erikson încuviinţă.

— Semnificația episodului ar trebui să-ți fie clară.

Pacientul încuviință din nou, găsindu-şi în sfârşit glasul.

— Dar a fost clară? întrebă el. Adică, dumneata ai construit visul şi l-ai controlat permanent. De fapt, eu nu l-am *visat* - aşa cum visez în mod normal. Tehnica dumitale pregăteşte terenul pentru orice ai avea de demonstrat - nu-i aşa?

Render clătină încet din cap, scutură scrumul țigării în emisfera sudică a scrumierei-glob, şi-l privi pe Erikson.

— Este adevărat că eu am impus cadrul şi-am modificat formele. Totuşi, dumneata eşti cel care le-a conferit o semnificație emoțională, promovându-le la statutul de simboluri corespunzătoare problemei care o ai. Dacă visul n-ar fi fost un analog clar, n-ar fi provocat reacțiile respective. Ar fi fost lipsit de structurile de anxietate ce s-au înregistrat pe benzi.

Ai fost analizat timp de mai multe luni, şi tot ce-am aflat până acum m-a convins că temerile dumitale legate de un atentat n-au nici o bază reală.

— Atunci de ce dracu' mi-e frică? se răsti Erikson.

— Pentru că ai dori foarte mult să fii victima unui atentat.

Erikson zâmbi, regăsindu-şi expresia.

— Te asigur, doctore, că nu m-am gândit niciodată la sinucidere, şi nici nu vreau să termin cu viața.

Scoase o țigară şi o aprinse. Mâna îi tremura.

— Când ai venit la mine astă-vară, spuse Render, ai afirmat că ți-e teamă de un atentat împotriva dumitale. Ai fost destul de vag în privința motivelor care ar fi determinat pe cineva să te ucidă...

— Poziția mea! Nu poți fi deputat atât timp cât am fost eu, fără să-ți faci dușmani!

— Totuşi, replică Render, se pare că te-ai descurcat. Când mi-ai permis să iau legătura cu detectivii dumitale, aceştia m-au informat că nu descoperiseră nimic care să indice că temerile acelea ar putea avea o bază reală. Nimic!

— N-au căutat destul... sau n-au căutat acolo unde trebuia. O să găsească ei ceva...

— Mă tem că nu.

— De ce?

— Deoarece, îți repet, temerile dumitale n-au nici o bază obiectivă. Fii sincer cu mine. Deții vreo informație că cineva te urăşte într-atât încât să vrea să te ucidă?

— Am primit multe scrisori de amenințare...

— Aşa cum primesc toți deputații, iar cele primite în ultimul an au fost investigate şi s-a dovedit că sunt opera unor maniaci. Îmi poți oferi o singură dovadă care să-ți vină în sprijinul temerilor?

Erikson studie vârful țigării.

— Am venit la dumneata, rosti el, sfătuit de un coleg, ca să te las să-mi umbli prin minte şi să găseşti ceva pe baza căruia să poată investiga detectivii mei... Poate cineva pe care l-am afectat grav... sau vreun act legislativ dăunător de care m-am ocupat...

— ...Dar n-am găsit nimic, interveni Render, cu excepția cauzei insatisfacției dumitale. Acum, desigur, îți este teamă s-o auzi, şi-ncerci să mă împiedici să pronunț diagnosticul...

— Nu-i adevărat!

— Atunci, ascultă! Dacă doreşti, poți comenta după aceea, însă te-ai strâmbat şi te-ai plimbat pe-aici câteva luni, fără să vrei s-accepți ceea ce ți-am prezentat în nu mai ştiu câte forme. Acum îți voi spune exact ceea ce este, şi poți face ce doreşti.

— Perfect.

— Mai întâi, ți-ar plăcea mult să ai un duşman, sau duşmani...

— Ridicol!

— ... Pentru că este singura posibilitate alternativă la a avea prieteni...

— Am nu ştiu câți prieteni!

— ... Deoarece nici un individ nu doreşte să fie complet

ignorat, să fie un obiect față de care nimeni n-are sentimente cu adevărat profunde. Ura şi dragostea sunt formele extreme ale interesului uman. Lipsindu-ți una, şi incapabil s-o capeți, ai căutat-o pe cealaltă. O doreai în asemenea măsură încât ai reuşit să te autoconvingi că există. Însă lucrurile astea costă totdeauna, din punct de vedere psihic. Răspunsul la o nevoie emoțională reală prin intermediul unui ansamblu de dorințe-surogat nu produce o satisfacție reală, ci nelinişte, neplăcere - deoarece în aceste probleme, psihicul trebuie să fie un sistem deschis. N-ai căutat atenția umană în afara dumitale. Te-ai închis. Ai creat ceea ce aveai nevoie din propria dumitale ființă. Eşti un om care are foarte multă nevoie de relații strânse cu alți oameni.

— Vacs!

— Fă cum doreşti. Eu ți-am spus ce-am aflat.

— Te-am plătit o jumătate de an să mă ajuți să aflu cine vrea să mă omoare. Acum îmi spui că eu am născocit totul, ca să-mi satisfac dorința de a fi urât de cineva.

— Urât sau iubit. Aşa este.

— E absurd! Am întâlnit atâția oameni, încât mi-ar trebui un minicasetofon şi o fototecă să mi-i pot aminti pe toți...

— În nici un caz nu m-am referit la faptul că ai întâlnit foarte multe persoane... Spune-mi, secvența visului *a avut* o semnificație importantă pentru dumneata?

Erikson rămase tăcut câteva secunde.

— Da, recunoscu el în cele din urmă, a avut. Totuşi, interpretarea dumitale rămâne absurdă. Să zicem însă, pur şi simplu teoretic, că ai avea dreptate... ce ar trebui să fac?

Render se lăsă pe spate în scaun.

— Să redirijezi energiile care au produs starea asta. Să întâlneşti nişte oameni fiind tu însuți, Joe Erikson, nu deputatul Erikson. Să-ți găseşti o preocupare ce poate fi realizată împreună cu alții - ceva non-politic şi, poate cumva competitiv - şi să-ți faci nişte prieteni sau duşmani adevărați, preferabil prieteni. Te-am încurajat tot timpul în direcția

aceasta.

— Atunci, spune-mi altceva.

— Cu plăcere.

— Presupunând că *ai* dreptate, de ce nu sunt nici iubit, nici detestat, şi nici n-am fost vreodată? Am o poziție importantă în Conducere. Întâlnesc oameni tot timpul. De ce sunt privit atât de... neutru?

Familiarizat acum cu cariera lui Erikson, Render era obligat să-şi abandoneze propriile păreri asupra pacientului, ca fiind lipsite de valoare operațională. Ar fi vrut să-i citeze remarcile lui Dante referitoare la oportunişti - sufletele acelea cărora, fiindu-le refuzat raiul, din lipsă de virtuți, le era refuzat şi iadul, neavând nici vicii importante - pe scurt, cei care-şi orientau pânzele pentru a-i deplasa cu fiecare vânticel al vremurilor, cei care n-aveau o direcție bine stabilită, cărora le era indiferent spre ce port erau împinşi. Aceasta era carieră lungă şi incoloră a lui Erikson, cariera unor loialități schimbătoare, a unor serpentine politice.

— În ziua de azi, rosti Render, tot mai mulți oameni se găsesc în asemenea situații. În mare parte, motivul îl constituie complexitatea crescândă a societății şi depersonalizarea individului într-o unitate sociometrică. Ca urmare, până şi actul de întoarcere spre alte persoane a devenit mult mai forțat. Astăzi există atât de mulți asemenea nouă...

Erikson încuviință, şi Plăsmuitorul zâmbi pe furiş.

Uneori, stilul dur şi-apoi predica...

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, făcu Erikson. Uneori, mă simt *exact* aşa cum ai spus - o unitate, ceva depersonalizat...

Render privi ceasul uriaş de pe perete.

— Desigur, ce vei alege să faci de-acum încolo este propria dumitale hotărâre. Eu consider că pierzi vremea, continuând cu analiza. Amândoi ne dăm seama acum de motivul temerilor dumitale. Nu te pot lua de mână şi să-ți arăt ce să

faci. Pot da indicații, te pot compătimi - dar s-a terminat cu sondajele de profunzime. Fixează o şedință, îndată ce simți nevoia de a-ți discuta activitățile şi supune-le diagnosticului meu.

— Aşa o să fac, încuviință Erikson, şi... la naiba cu visul ăla! Mi-a ajuns. Le faci să pară la fel de reale ca viața însăşi... ba chiar, mai reale... O să treacă mult până o să pot uita.

— Sper.

— Bine, doctore. Se ridică în picioare şi-i întinse mâna. Probabil o să mă-ntorc peste câteva săptămâni. O să-ncerc, realmente, să devin mai sociabil. Zâmbi la cuvântul în fața căruia, de obicei, se încrunta. De fapt, o să-ncep chiar acum. Îți fac cinste cu un păhărel, jos, după colț?

Render strânse palma umedă, ce părea tot atât de obosită în rolul acela cât şi vedeta unui spectacol mereu încununat de succes. Aproape cu părere de rău, răspunse:

— Mulțumesc, dar am o întâlnire.

Îl ajută să se îmbrace, îi întinse pălăria şi-l conduse până la uşă.

— Bine, atunci noapte bună!

— Noapte bună.

* * *

După ce uşa se închise tăcută în urma lui, Render traversă spațiul întunecat până la fortăreața sa din mahon şi aruncă țigara în scrumieră. Se lăsă pe spate în scaun, cu mâinile încrucişate la ceafă, şi-nchise ochii.

— Bineînțeles că era mai real decât viața, rosti el cu glas tare. Eu l-am plăsmuit.

Zâmbind, revăzu pas cu pas secvența visului, dorind să fi fost de față şi câțiva dintre profesorii lui. Fusese un vis puternic, bine construit şi perfect potrivit cazului respectiv.

La urma urmei, el era Render, Plăsmuitorul - unul dintre cei aproximativ două sute de analişti speciali al căror psihic deosebit le permitea să pătrundă în structurile neurotice fără să revină cu altceva decât mulțumirea estetică a unicității anomaliilor - un Pălărier Sănătos.

Render îşi răscoli amintirile. Fusese şi el, analizat şi clasificat drept un individ ultra-stabil, cu o voință de fier - suficient de dur pentru a toci privirea de vasilisc a unei fixații, a păşi neînfricat printre himerele perversiunilor, şi a sili pe întunecata Mamă Meduză să închidă ochii înaintea caduceului artei sale. Propria lui analiză nu fusese dificilă. Cu nouă ani în urmă (i se părea că trecuse mult mai mult), suferise o injecție cu novocaină în zona cea mai dureroasă a sufletului. După accident, după moartea lui Ruth şi a Mirandei, fiica lor, începuse să se simtă detaşat. Poate că nu dorea să redescopere anumite empatii, poate că lumea lui se baza acum pe o anume rigiditate a sentimentelor. În acest caz, era îndeajuns de înțelept pentru a-şi da seama, şi poate hotărâse că o asemenea lume avea şi compensațiile ei.

Peter, fiul lui, avea acum zece ani. Urma o şcoală de elită şi săptămânal îi scria tatălui său. Scrisorile erau din ce în ce mai evoluate, dovedind semnele unei precocități pe care Render nu putea să n-o aprobe. Intenționa ca în vara următoare să ducă băiatul prin Europa.

Cât despre Jill - Jill DeVille (ce nume ridicol şi delicios! o iubea pentru el) - ea devenea tot mai interesantă. (Se întrebă dacă nu cumva era un semn al începutului vârstei mijlocii.) Îl fascina vocea ei nazală,- câtuşi de puțin melodioasă, interesul manifestat în mod brusc față de arhitectură, grija ei față de alunița ne-operabilă de pe partea dreaptă a unui nas, altfel bine alcătuit. Ar fi trebuit s-o sune imediat, şi să plece în căutarea unui restaurant. Totuşi, din diverse motive, n-avea chef s-o facă.

Trecuseră câteva săptămâni de când nu mai fusese pe la clubul său, *Potârnichea şi Scalpelul*, şi simțea dorința de-a

mânca singur, la o masă din stejar, în salonul cu trei şemineuri, sub faclele artificiale şi capetele de mistreți asemănătoare unor reclame pentru gin. Introduse cartela de membru al clubului în fanta telefonului de pe birou, şi în spatele ecranului răsunară două bâzâituri.

— *Potârnichea şi Scalpelul*, rosti o voce. Cu ce vă putem fi de folos?

— Charles Render. Doresc să rezerv o masă, peste vreo jumătate de oră.

— Pentru câte persoane?

— Una singură.

— Bine, domnule. Deci, peste o jumătate de oră. „Render", da? R-e-n-d-e-r?

— Exact.

— Mulțumesc.

Întrerupse legătura şi se ridică de la birou. Afară, ziua dispăruse.

Monoliții şi turnurile radiau acum propria lor lumină. O zăpadă moale, aidoma vatei de zahăr, cobora printre umbre şi se transforma în mărgele pe geamuri.

Render îşi strânse trenciul pe trup, stinse lumina şi încuie uşa. Pe biroul doamnei Hedges era o notiță:

A sunat d-ra DeVille.

Mototoli hârtia şi-o azvârli în coş. Avea s-o sune mâine, şi - să-i spună că lucrase până târziu, pregătindu-şi conferința.

Stinse lumina şi în biroul secretarei, îşi puse pălăria şi încuie uşa. Liftul îl duse la sub-subsolul unde-şi parcase maşina.

În sub-sub era frig şi paşii îi răsunau puternic pe beton când trecu printre vehiculele parcate. Sub strălucirea becurilor, Spinnerul său, model S-7, părea un ovoid neted şi cenuşiu, din care te aşteptai parcă în orice clipă să țâşnească aripi turbate. Senzația era amplificată de rândul dublu de antene, ce se răsfirau în față, pe panta capotei. Render

deschise portiera.

Atinse aprinderea, şi imediat se auzi bâzâitul unei albine singuratice, care deşteptă un stup întreg. Ridică volanul telescopic, îl blocă şi portiera se închise tăcută. Urcă rampa spirală şi se opri înaintea uşii rabatabile.

În vreme ce aceasta se ridica, aprinse ecranul de destinaţie şi răsuci butonul hărţii... De la stânga la dreapta, de sus în jos, secţiune cu secţiune, până găsi porţiunea dorită din bulevardul Carnegie. Tastă coordonatele şi coborî volanul. Maşina trecu pe monitor şi ieşi pe şosea. Render îşi aprinse o ţigară.

Culisând scaunul înapoi, spre mijloc, lăsă toate geamurile transparente. Era plăcut în scaunul înclinat pe spate, privind maşinile care veneau din faţă, şi treceau pe lângă el precum roiuri de licurici. Îşi dădu pălăria pe ceafă şi privi în sus.

Îşi amintea de o vreme când îi plăcuse zăpada, când îi aducea aminte de romanele lui Thomas Mann şi muzica scrisă de compozitorii scandinavi. Acum, în mintea lui exista un alt element de care nu mai putea despărţi niciodată, zăpada. Vizualiza extrem de clar vârtejurile de răceală alb-lăptoase ce se năpusteau asupra vechii lui maşini cu comandă manuală, zburând în interiorul carbonizat pentru a albi ceea ce fusese ars; atât de limpede - de parcă păşise spre ea pe fundul din cretă al unui lac - ea, ruina scufundată, şi el, înotătorul - incapabil să deschidă gura de teamă să nu se înece; şi, ori de câte ori privea în sus, ştia că pe undeva albesc cranii. Nouă ani estompaseră totuşi mult din durere, şi nu uita, de asemenea, că noaptea de afară era minunată.

Era purtat cu viteză pe şosele largi, largi, peste poduri înalte, ale căror suprafeţe sticleau sub lumina farurilor, purtat prin intersecţii în formă de trifoi, şi coborât într-un tunel ai cărui pereţi, vag sclipitori, se topeau pe lângă el ca un miraj. În cele din urmă, reglă geamurile pe opac şi închise ochii.

Nu-şi aducea aminte dacă aţipise sau nu, ceea ce însemna

că probabil moțăise. Simți automobilul încetinind şi deplasă scaunul înainte, de-opacizînd geamurile. Aproape imediat bâzâi semnalul de oprire al monitorului. Ridică volanul şi intră în cupola de parcare, sui pe rampă, lăsă maşina să fie parcată şi luă tichetul de la robotul care se răzbuna cu demnitate pe omenire, scoțând o limbă de carton la toți cei pe care-i servea.

Ca întotdeauna, zgomotele erau difuze, aidoma luminilor. Locul părea că absoarbe sunetele şi le transformă în căldură, părea că îngreunează limba cu arome plăcute, că hipnotizează urechea cu trosnetul lemnelor din cămine.

Render fu încântat să vadă că i se rezervase masa lui preferată, în colț, în dreapta şemineului mai mic. Cunoştea meniul pe dinafară, totuşi îl studie atent în timp ce sorbi un Manhattan, alegând nişte feluri pe măsura apetitului său. Şedințele de plăsmuire îl înfometau totdeauna.

— Doctor Render?

— Da?

Ridică privirea.

— Doctorul Shallot ar dori să vă vorbească, rosti chelnerul.

— Nu cunosc nici un Shallot, răspunse el. Eşti sigur că nu-l vrea pe Bender? Este un chirurg de la Metro, care mănâncă uneori aici...

Chelnerul clătină din cap.

— Nu, domnule - „Render". Vedeți? Îi arătă un cartonaş pe care numele lui era tipărit cu majuscule. De două săptămâni, explică el, Doctor Shallot cinează aici zilnic, şi de fiecare dată a solicitat să i se anunțe prezența dumneavoastră.

— Hm, mormăi Render. Ciudat... De ce nu mi-a telefonat la birou?

Chelnerul zâmbi şi făcu un gest vag.

— Bine, spune-i să vină, făcu el sorbind din coctail, şi mai adu-mi un pahar.

— Din păcate, Doctor Shallot este orb, spuse chelnerul. Ar

fi mai uşor dacă...

— Sigur, am înțeles...

Render se ridică, părăsindu-şi masa favorită cu presimțirea că nu avea să mai revină la ea în seara aceea.

— Condu-mă.

Îşi croiră drum printre mese, îndreptându-se către nivelul următor. De la o masă lipită de perete, un chip familiar rosti „salut" şi Render încuviință din cap spre el - un fost elev, al cărui nume era Jurgens, sau Jirkans, cam aşa ceva.

Trecură în salonul mic, unde erau ocupate numai două mese. Ba nu, trei. În colț, la capătul barului întunecat, se afla o alta, parțial mascată de o armură. Chelnerul se îndreptă într-acolo.

Se opri în fața mesei, şi Render privi în jos la ochelarii fumurii, ce se înălțară la apropierea bărbaților. Doctorul Shallot era o femeie, cu puțin peste treizeci de ani. Şuvițele ei lungi, arămii nu acopereau complet punctul argintiu, purtat pe frunte ca un însemn de castă. Render inhală, şi ea tresări uşor când vârful țigării străluci. Părea că-l priveşte drept în ochi. Senzația era stânjenitoare, chiar dacă ştia că femeia nu putea distinge decât ceea ce minuscula celulă fotoelectrică transmitea la cortexul vizual prin intermediul implanturilor, mai subțiri decât firul de păr, ataşate convertizorului de oscilații; pe scurt, strălucirea jarului țigării.

— Doctor Shallot, acesta este Doctor Render, spuse chelnerul.

— Bună seara, rosti Render.

— Bună seara, răspunse femeia. Numele meu este Elieen şi-am dorit foarte mult să te-ntâlnesc.

Lui Render i se păru că sesizează un uşor tremur al glasului.

— Vrei să cinăm împreună?

— Cu plăcere, încuviință el şi chelnerul îi trase scaunul.

Render se aşeză, remarcând că femeia avea deja un coctail pe masă. Îi reaminti chelnerului de al doilea Manhattan.

— Ai comandat? întrebă el.

— Nu.

— ... Şi două meniuri..., începu să spună, apoi îşi muşcă limba.

— Numai unul, zâmbi ea.

— Nici unul, decise Render şi recită lista.

Comandară amândoi.

— Totdeauna faci aşa?

— Ce anume?

— Porți meniurile în minte...

— Doar câteva, pentru ocaziile stânjenitoare. De ce doreai să mă vezi... să vorbeşti cu mine?

— Eşti un terapeut neuroparticipant, zise ea, un Plăsmuitor.

— Iar tu...

— ... psihiatră la State Psych. Mai am un an până la secundariat.

— Atunci îl cunoşti pe Sam Riscomb.

— Da, el m-a ajutat să obțin postul. Mi-a fost îndrumător.

— Am fost prieteni foarte buni. Am studiat împreună, la Menninger.

Femeia încuviință.

— L-am auzit deseori vorbind despre tine... acesta-i unul dintre motivele pentru care am dorit să te-ntâlnesc. Sam m-a încurajat în realizarea dorinței mele, în ciuda handicapului.

Render o studie. Purta o rochie verde-închis, ce părea făcută din catifea. În stânga decolteului, cam la cinci centimetri, avea o broşă, care s-ar fi putut să fie din aur. În ea era montată o piatră roşie, poate chiar un rubin, pe care era gravat un pocal. Sau de fapt erau două profiluri, privindu-se unul pe celălalt prin piatră? I se părea vag familiar, dar nu-şi dădea seama de unde anume. În lumina slabă, scânteia prețios.

Chelnerul aduse paharul lui Render.

— Vreau să devin terapeut neuroparticipant, rosti femeia.

Dacă n-ar fi fost oarbă, Render ar fi crezut că-l privea, aşteptând un răspuns în expresia chipului său. Nu putea aprecia ce-ar fi dorit ea să audă.

— Îți apreciez alegerea, spuse, şi-ți respect ambiția, încercă să-şi facă simțit zâmbetul în glas. Desigur, nu este un lucru uşor, nici una din cerințele meseriei nu este obişnuită.

— Ştiu, răspunse ea. Sunt oarbă din naştere şi n-a fost uşor s-ajung până aici.

— Din naştere? repetă el. Credeam că ți-ai pierdut recent vederea. Atunci înseamnă că ai urmat facultatea de medicină fără să vezi... Este... destul de impresionant.

— Mulțumesc, dar nu este. Nu tocmai. Am auzit de primii neuroparticipanți - Bartelmetz şi ceilalți - pe când eram copil, şi am decis s-ajung şi eu ca ei. De atunci, întreaga mea viață a fost guvernată de dorința asta.

— Ce-ai făcut cu laboratoarele? întrebă Render... Nu puteai să vezi specimenele, să te uiți la microscop... Sau cu cititul?

— Am angajat personal care să-mi citească notițele. Am înregistrat totul. Decanatul a înțeles că vreau să devin psihiatru şi a permis o aranjare specială a laboratoarelor. Am fost condusă la disecții de către asistenți, şi mi s-a descris totul. Pot recunoaşte lucrurile după pipăit... şi am o memorie ca a ta... cu meniul, zâmbi ea. „Calitatea fenomenelor de psihoparticipare poate fi măsurată numai de către terapeut, în acel moment în afara spațiului şi timpului cunoscute în mod normal când se află în mijlocul unei lumi plăsmuite din materialul existent în visele altora, recunoaşte acolo arhitectura non-euclidiană a anormalului, apoi îşi ia pacientul de mână şi vizitează locurile... Dacă îl poate readuce pe pământul obişnuit, atunci aprecierile sale au fost corecte, acțiunile exacte..."

— Din „*De ce nu există psihometrie aici*", reflectă Render.

— ... de Charles Render, doctor în medicină.

— Cina noastră apare la orizont, remarcă el, ridicându-şi

paharul, în timp ce măsuța cu rotile purtând farfuriile se opri lângă ei.

— Ăsta-i unul dintre motivele pentru care am vrut să te întâlnesc, apucă ea paharul. Vreau să mă ajuți să devin Plăsmuitor.

Îl priviră din nou ochii ei, umbriți şi goi, precum ai unei statui.

— Situația ta este absolut unică, comentă bărbatul, încă n-a mai existat un neuroparticipant orb congenital - din motive evidente. Înainte de a-ți da un sfat, trebuie să consider toate aspectele. Acum hai să mâncăm. Sunt lihnit.

— Bine. Să ştii însă că lipsa mea de vedere nu-nseamnă că n-am văzut niciodată.

N-o întrebă ce voia să spună cu aceste cuvinte, deoarece cotletul era cald înaintea lui, iar lângă cot avea o sticlă de Chambertin. Totuşi, făcu o pauză îndeajuns de lungă pentru a vedea, atunci când femeia ridică mâna stângă de sub tăblia mesei, că nu purta nici un inel.

— Mă-ntreb dacă mai ninge, reflectă Render pe când îşi beau cafelele. Se pornise tare, când am ajuns eu...

— Sper, răspunse ea, deşi ninsoarea absoarbe lumina şi nu pot „vedea" absolut nimic prin ea. Dar îmi place să simt zăpada căzând în jur, sau viscolindu-mi în față.

— Cum te deplasezi?

— Mă conduce câinele meu, Sigmund - i-am dat seara liberă, zâmbi ea. Este un mutant ciobănesc.

— Ah! Render deveni curios. Poate vorbi mult?

Femeia încuviință.

— Totuşi, operația n-a fost tot atât de reuşită ca la alții. Are un vocabular de vreo patru sute de cuvinte, însă cred că-l doare când vorbeşte. Este destul de inteligent. Poate o să-l cunoşti cândva...

Render începu imediat să speculeze. Vorbise cu asemenea animale la nişte conferințe medicale recente şi fusese

surprins de abilitatea lor de-a raționa, precum şi de devotamentul arătat stăpânilor. Pentru a obține un câine cu volumul cerebral mai mare decât al cimpanzeului, erau necesare o serie de intervenții cromozomiale, urmate de operații extrem de delicate pe embrion. Alte câteva intervenții chirurgicale produceau aptitudinile vocale. Multe experiențe eşuaseră, şi cei vreo doisprezece cățeluşi anuali, la care operațiile avuseseră succes, erau apreciați în jur de o sută de mii de dolari bucata. Aprinzându-şi o țigară, şi ridicând puțin flacăra, îşi dădu seama că piatra din broşa domnişoarei Shallot era un rubin autentic. Începu să suspecteze că admiterea ei într-o facultate de medicină putuse fi înlesnită, pe lângă incontestabilele ei aptitudini, şi de o donație importantă în beneficiul facultății. Deşi poate că n-avea dreptate…

— Da, rosti el, am putea scrie o lucrare asupra nevrozelor canine. S-a referit vreodată la tatăl lui drept „fiul acela al unei femele ciobăneşti”?

— Nu şi-a întâlnit niciodată tatăl, răspunse ea cu seriozitate. A fost crescut separat de ceilalți câini. Atitudinea lui nu este reprezentativă. Nu cred că vei afla vreodată de la un mutant ceva despre psihologia funcțională a câinilor.

— Poate că ai dreptate, recunoscu bărbatul. Mai vrei cafea?

— Nu, mulțumesc.

Hotărând că venise timpul să reia discuția, Render începu:

— Deci, doreşti să fii Plăsmuitor…

— Da.

— Detest să fiu acela care distruge năzuințele cele mai dragi ale unui om. Pur şi simplu urăsc să fac aşa ceva. Doar dacă acestea n-au nici un fel de bază. Atunci pot fi nemilos. Aşa încât… cinstit, şi cu mâna pe inimă, nu văd cum ai putea reuşi. Poate că eşti o psihiatră excelentă - dar, după părerea mea, îți este imposibil, atât fizic, cât şi mental, să devii neuroparticipant. Motivele mele…

— Stai, îl întrerupse ea. Te rog, nu aici. Iartă-mă. Mă

oboseşte locul acesta înghesuit... să continuăm discuția în altă parte. Cred că te pot convinge că *există* o cale.

— De ce nu? înălță el din umeri. Am destul timp. Bine... alege tu. Unde vrei?

— *Roata oarbă*?

Îşi opri un chicotit involuntar la auzul expresiei, dar femeia izbucni în râs.

— Perfect, încuviință el, dar tot mi-e sete.

Comandă o sticlă de şampanie şi semnă cecul pentru cină, în ciuda protestelor ei. Sticla sosi într-un coşuleț colorat, purtând eticheta „Băuturi Pentru Şoferi", şi amândoi se ridicară. Femeia era înaltă, dar el era şi mai înalt.

Roata oarbă.

O singură denumire dintr-o mulțime de obiceiuri referitoare la automobilele cu comenzi automate. Fulgerând prin țară în mâinile sigure ale unui şofer invizibil, cu ferestrele opacizate, în noapte, sub cerul înalt, cu roțile asaltând şoseaua precum patru bărzăuni fantomatici - pornind şi terminând în acelaşi loc, fără să fi ştiut vreodată încotro, mergi, sau unde ai fost - este posibil, pentru o clipă, să încerci o senzație de individualitate, privită cu indiferență, să produci un moment de conştiință de sine prin intermediul unei detaşări de orice cu excepția senzației de mişcare. Aceasta, deoarece mişcarea în întuneric este ultima abstracție a vieții însăşi - cel puțin aşa a spus unul dintre Marii Comedieni, şi toată lumea a râs.

De fapt, fenomenul cunoscut sub numele de roata oarbă s-a răspândit mai întâi (după cum se poate bănui) printre anumiți membri mai tineri ai comunității, atunci când autostrăzile monitorizate le-au răpit ocazia de a-şi folosi automobilele în modurile cele mai individuale, asupra cărora ajunsese să se încrunte Autoritatea Națională de Control al Traficului. Trebuia făcut ceva.

Şi s-a făcut.

Prima reacție, dezastruoasă, a fost simpla deconectare a aparaturii de emisie, după intrarea pe o autostradă monitorizată. Aceasta determina dispariția mașinii de pe ecranul monitorului și trecerea ei pe comanda manuală a celor dinăuntru. Gelos ca o zeitate, un monitor nu tolera nimic care să-i nege atotputernicia programată: tuna și fulgera în Stația de Control a Autostrăzii celei mai apropiate de locul ultimului contact, trimițând heruvimi înaripați în căutarea celui dispărut.

Adesea era însă prea târziu, deoarece șoselele erau multe și bune. La început, fusese ușor să scapi de urmăritori.

Totuși, celelalte vehicule se comportau ca și cum rebelul n-ar fi avut o existență reală. Prezența lui nu putea fi permisă.

Înghesuit într-o secțiune aglomerată a drumului, răzvrătitul se putea aștepta la o anihilare imediată, în cazul unei accelerări generale, sau a unei schimbări în configurația traficului, implicând deplasări ale altor mașini prin poziția sa, teoretic vacantă. În epoca de început a comenzilor monitorizate, așa ceva cauza o serie rapidă de coliziuni. Ulterior, dispozitivele de control au devenit mai sofisticate, și întreruperi automate au redus numărul ciocnirilor determinate de asemenea acțiuni. Cu toate acestea, calitatea contuziilor și rănirilor a rămas nealterată.

Următoarea reacție s-a bazat pe un amănunt ce fusese neglijat, fiind prea evident. Monitoarele duceau oamenii acolo unde doreau aceștia, pentru că oamenii le spuneau că vor să meargă acolo. O persoană care ar fi tastat o serie de coordonate aleatoare, fără referire la vreo hartă, s-ar fi trezit cu un automobil nemișcat și cu semnalul luminos: „REVERIFICAȚI COORDONATELE”, sau ar fi fost purtată în mod brusc într-o direcție necunoscută. Ultima variantă poseda o anumită aură romantică, oferind viteză, priveliști inedite și libertatea mâinilor. De asemenea, era ceva perfect legal: în modul acela puteai călători peste două continente, dacă aveai cele necesare traiului, și dor de ducă.

Cum se întâmpla de obicei în astfel de situații, practica s-a răspândit în sus, prin barierele vârstei. Profesorii din şcoli, care şofau numai duminicile, şi-au pierdut renumele de cumpărători de maşini uzate. Astfel se termină o lume, cum spune actorul...

Terminat sau nu, automobilul proiectat pentru autostrăzile monitorizate este un tot unitar mobil, echipat cu toaletă, dulap, frigider şi masă. Doi oameni pot dormi comod, iar patru ceva mai înghesuiți. În anumite ocazii, şi trei pot fi al naibii de mulți.

Render conduse până în afara cupolei, şi opri maşina într-un refugiu lateral.

— Vrei să bați coordonatele? o întrebă.

— Fă-o tu. Degetele mele cunosc prea multe.

Apăsă câteva taste la întâmplare. Vehiculul ieşi pe autostradă. Render ceru mărirea vitezei şi trecură pe banda de viteză maximă.

Farurile Spinnerului sfredeleau găuri arzătoare în întuneric. Oraşul se îndepărta rapid; era un foc mocnit pe ambele părți ale drumului ațâțat de rafale bruşte de vânt, ascuns de vârtejuri alburii, acoperit de necontenită cădere a cenuşii sure. Render ştia că viteza lor era doar şaizeci la sută din ceea ce s-ar fi putut într-o noapte senină, pe o şosea uscată.

Nu opaciză ferestrele, ci se lăsă pe spate şi privi afară. Eileen „se uita" înainte, la lumina slabă. Vreme de zece, sau cincisprezece minute nici unul, nu rosti nimic.

Oraşul se strânse, ajungeau la marginea periferiilor. După un timp, începură să apară scurte porțiuni de şosea liberă.

— Spune-mi ce se vede afară, vorbi femeia.

— De ce nu mi-ai cerut să-ți descriu cina, sau armura de lângă masa noastră?

— Pentru că pe una am gustat-o, iar pe cealaltă am pipăit-o. Aici este ceva diferit.

— Afară ninge. Dacă ai lua fulgii, ai rămâne numai cu negru.

— Ce altceva?

— Pe drum este mâzgă. Când va îngheța, maşinile se vor târî încet, doar dacă nu ieşim din viscol. Mâzga arată ca un sirop de melasă negru şi vechi, care a început să se zaharisească.

— Altceva?

— Asta-i tot, preastimată doamnă.

— Ninge mai tare, sau mai încet decât când am plecat de la club?

— Aş zice că mai tare.

— Vrei să-mi torni un pahar? întrebă ea.

— Sigur că da.

Îşi întoarseră scaunele spre interior, şi Render ridică masa. Scoase două păhărele din bar.

— În sănătatea ta, toastă el după ce turnă.

— Stă-naintea ta, privindu-te.

Render dădu paharul peste cap. Femeia sorbi puțin. Aşteptă următoarea ei remarcă. Ştia că în doi nu pot juca jocul socratic; şi se aştepta la mai multe întrebări înainte ca ea s-ajungă la subiect.

— Care-i lucrul cel mai frumos pe care l-ai văzut vreodată? întrebă femeia.

Da, decise el, ghicise corect.

— Scufundarea Atlantidei,răspunse fără să ezite.

— Te-am întrebat serios.

— Şi eu ți-am răspuns la fel de serios.

— Vrei să-mi explici?

— Eu însumi am scufundat Atlantida, îi spuse. S-a petrecut acum vreo trei ani. Doamne! a fost minunat! Peste tot numai turnuri de fildeş, minarete din aur şi balcoane din argint. Poduri de opal şi balustrade purpurii, un râu alb ca laptele, curgând între maluri de culoarea lămâilor. Turle din jad şi copaci bătrâni, de la facerea lumii, care atingeau norii,

iar în măreţul port Xanadu erau ancorate corăbii, delicate ca nişte instrumente muzicale, legănându-se pe valuri. Cei doisprezece principi ai ţării se adunaseră în Coliseumul Zodiacului, cel cu o duzină de coloane, să-l asculte pe un saxofonist tenor grec cântând la apusul soarelui.

Bineînţeles, grecul era pacientul meu paranoic. Etiologia este destul de complicată, dar asta a fost ceea ce i-am construit în minte. O vreme l-am lăsat să rătăcească liber, iar în cele din urmă a trebuit să despic Atlantida în două şi s-o scufund în adâncuri. El cântă acum din nou, şi sunt sigur că l-ai auzit, dacă-ţi place genul ăsta de muzică. E bun. Uneori mă mai întâlnesc cu el, însă nu mai este ultimul urmaş al celui mai celebru menestrel din Atlantida. E doar un saxofonist foarte bun, de la sfârşitul secolului douăzeci.

Totuşi, câteodată, reamintindu-mi apocalipsa pe care am declanşat-o în viziunea lui grandioasă, încerc o senzaţie de frumuseţe pierdută - deoarece, pentru o sigură clipă, sentimentele lui, anormal de intense, au fost sentimentele mele, iar el simţea că visul său era lucrul cel mai frumos de pe lume.

Umplu iarăşi păhărelele.

— Nu la asta m-am referit, spuse femeia.

— Ştiu.

— Mă gândeam la ceva real.

— Te asigur că era mai real decât realitatea.

— Nu mă-ndoiesc, dar…

— … Dar am distrus fundaţia ce-o pregăteai pentru argumentele tale. Aşa este, îmi cer scuze. Să te ajut. Iată ceva ce ar putea fi real:

Ne deplasăm pe marginea unui uriaş crater de nisip. În el se troieneşte încet zăpada. La primăvară, zăpada se va topi, şi apa va pătrunde în sol, sau se va evapora sub razele soarelui. Atunci va rămâne numai nisipul. În nisip nu creşte nimic, decât poate vreun cactus. Aici nu trăieşte nimic, doar

şerpi, câteva păsări, insecte, rozătoare şi unul sau doi coioți. După-amiaza, toate creaturile acestea caută umbră. Înapoia oricărui lucru care poate opri lumina soarelui, fie un stâlp vechi al unui gard de sârmă, fie o stâncă, un craniu sau un cactus, vei găsi viața ghemuindu-se înaintea elementelor primordiale. Culorile sunt însă mai presus de orice închipuire şi elementele sunt cu mult mai frumoase decât creaturile pe care le distrug.

— Nu există aşa ceva aici..

— Dacă eu spun, atunci este. Nu-i aşa? Eu l-am văzut.

— Da... ai dreptate.

— Şi nu contează dacă este un tablou de o femeie pe nume O'Keefe, sau ceva pe lângă care trecem chiar acum, aşa-i? Dacă eu l-am văzut...?

— Recunosc validitatea diagnosticului. Vrei să vorbeşti tu pentru mine?

— Nu, dă-i drumul.

Umplu din nou păhărelele.

— Stricăciunea este în ochii mei, îi spuse, nu în creier.

Render îi aprinse țigara.

— Pot vedea cu ochii altora, de vreme ce pot pătrunde în alte creiere.

Îşi aprinse şi el o țigară.

— Neuroparticiparea se bazează pe faptul că două sisteme nervoase pot împărți aceleaşi impulsuri, aceleaşi, iluzii...

— Iluzii *controlate*.

— Aş putea realiza terapia şi, simultan, împărtăşi impresii vizuale autentice.

— Nu, rosti Render.

— Nu ştii ce-nseamnă să fii complet îndepărtat de un întreg tărâm de stimuli! Să ştii că un idiot mongoloid poate simți ceva ce n-ai cunoscut niciodată - şi că nu-l poate aprecia deoarece, ca şi tine, a fost condamnat înainte de naştere de un tribunal biologic, într-un loc unde nu există dreptate... numai şansă, pură şi simplă.

— Dreptatea a inventat-o omul, nu universul. Din nefericire, omul trebuie să trăiască în univers.

— Nu cer universului să m-ajute... îți cer ție.

— Îmi pare rău.

— De ce nu vrei să m-ajuți?

— Tu singură îmi furnizezi motivul principal chiar în clipa asta.

— Care-i motivul acela?

— Emoția. A vedea înseamnă mult prea mult pentru tine. Când terapeutul este în fază cu un pacient, el este narco-electric îndepărtat de majoritatea senzațiilor sale corporale. Asta este necesar... deoarece mintea lui trebuie să fie complet absorbită de sarcina prezentă. De asemenea, este necesar ca emoțiile sale să sufere o suspendare similară. Bineînțeles, este ceva imposibil, pentru că el continuă să simtă, într-un anumit grad. Emoțiile terapeutului sunt sublimate însă într-o senzație generală de însuflețire - sau, ca în cazul meu, într-o reverie artistică. Totuşi, la tine „văzutu" ar fi prea mult. Permanent ai fi în pericol de-a pierde controlul visului.

— Nu sunt de acord.

— Era de aşteptat. Rămâne însă faptul că în fiecare clipă vei avea de-a face cu anormalul. Puterea unei nevroze este inimaginabilă pentru nouăzeci şi nouă virgulă etcetera la sută din populație, deoarece nu putem aprecia niciodată în mod exact intensitatea nevrozei personale - ca să nu mai vorbesc de ceilalți, pe care-i vedem numai din exterior. De aceea, nici un neuroparticipant nu va accepta să trateze un psihopat complet dezvoltat. Puținii care au încercat aşa ceva sunt ei înşişi sub tratament acum. Este ca şi cum ai plonja într-un maelstrom. Dacă într-o şedință tensionată terapeutul pierde controlul, nu va mai fi Plăsmuitor, ci va fi el însuşi plăsmuit. Atunci când impulsurile nervoase sunt amplificate în mod artificial, sinapsele răspund printr-o reacție în lanț. Efectul de transfer este aproape instantaneu.

Acum cinci ani, am schiat foarte mult. Motivul era faptul

că devenisem claustrofob. Îmi venea să fug întruna, şi mi-au trebuit şase luni să-nving senzaţia respectivă - totul datorându-se unei neglijenţe de o fracţiune de secundă. A fost necesar să trimit pacientul altui terapeut. Iar asta a fost numai o repercusiune minoră... Dacă-ţi dai ochii peste cap înaintea decorului, fetiţo, poţi termina într-un azil pe tot restul vieţii.

Femeia îşi termină băutura şi Render îi umplu paharul. Noaptea gonea pe lângă ei. Oraşul rămăsese departe, în urmă, şi drumul era deschis şi clar. Întunericul îşi făcea tot mai mult loc printre fulgi. Spinnerul spori viteza.

— Bine încuviinţă ea, poate că ai dreptate. Totuşi, cred că mă poţi ajuta.

— Cum anume?

— Obişnuindu-mă să văd, aşa încât imaginile să-şi piardă ineditul, şi emoţiile să se estompeze. Acceptă-mă ca pacientă, şi scapă-mă de şocul imaginilor. Atunci nu va mai fi valabil nimic din cele spuse de tine. Voi putea începe pregătirea, concentrându-mi toată atenţia asupra terapiei. Voi putea sublima plăcerea văzului în cu totul altceva.

Render căzu pe gânduri.

Poate că era posibil. Oricum, ar fi fost o treabă dificilă.

În acelaşi timp, ar fi însemnat un eveniment de răsunet mondial.

Nimeni n-avea calificarea necesară unei asemenea încercări, doarece nimeni nu mai încercase aşa ceva.

Eileen Shallot era însă o raritate - ba nu, un exemplar unic - pentru că, mai mult ca sigur, era singura persoană din lume care îmbina pregătirea de specialitate cu infirmitatea respectivă.

Goli paharul, apoi le umplu pe amândouă.

Era tot adâncit în gânduri când se aprinse beculeţul cu „RECOORDONAŢI”, şi maşina se opri într-un refugiu, întrerupse contactul şi rămase reflectând.

Rareori fusese auzit lăudându-şi talentul. Colegii îl

considerau modest. Cu toate acestea, ar fi fost interesant de ştiut că era conştient că ziua apariției unui neuroparticipant mai bun decât el ar fi însemnat şi ziua în care un *homo sapiens* tulburat urma să fie tratat de cineva nu cu mult mai prejos decât un înger.

Turnă ultimele două păhărele, după aceea aruncă sticla goală.

— Ştii ceva? întrebă el în cele din urmă.

— Ce?

— Ar merita să-ncercăm.

Se clătină puțin, apoi se aplecă în față, pentru a tasta coordonatele de înapoiere, dar femeia ajunse acolo înaintea lui. În clipa când maşina se întoarse, îl sărută. Sub ochelarii fumurii, obrajii ei erau uzi.

II

Sinuciderea îl tulburase mai mult decât ar fi crezut, iar doamna Lambert îi telefonase cu o zi în urmă, pentru a-şi amâna programarea. De aceea, Render se hotărî să-şi petreacă dimineața reflectând. Conform planului, intră în birou încruntat, trăgând din țigară.

— Ați văzut...? întrebă doamna Hedges.

— Da.

Îşi azvârli haina pe masa din colțul camerei, se duse la fereastră şi privi în jos.

— Da, repetă. Treceam pe-acolo cu geamurile deopacizate. Tocmai curățau locul.

— Îl cunoşteați?

— Încă nici nu ştiu cum îl cheamă. De unde să fi ştiut?

— Tocmai m-a sunat Priss Tully - o centralistă de la compania de construcții de la etajul optzeci şi şase. Spunea că se numea James Irizarry, producător de reclame... Stătea în birourile de vizavi de ei. A căzut ceva etaje... Cred că nu

mai era conştient când a ajuns jos, nu? S-a izbit de faţadă... Dacă deschideţi fereastra şi vă aplecaţi, puteţi vedea... acolo-n stânga... unde...

— Las-o baltă, Bennie... Prietena ta bănuieşte de ce-a făcut-o?

— Nu prea. Secretara lui a apărut pe coridor, zbierând. Se pare că intrase în biroul lui pentru nişte desene, tocmai când se suia pe pervaz. Pe masă lăsase un bilet: „Am avut tot ce mi-am dorit. De ce să mai aştept?" Caraghios, nu? Adică, nu *caraghios*...

— Da... Ştii ceva despre viaţa lui particulară?

— Însurat. Doi copii. Bună reputaţie profesională. Primea mereu comenzi. Serios... Îşi putea permite luxul unui birou în clădirea asta...

— Dumnezeule! se răsuci Render. Îi făcuse şi dosar?

— Ştiţi, înălţă din umeri secretară, am prietene prin tot stupul ăsta. Mai flecărim şi noi, când nu-i cine ştie ce de lucru. Şi, oricum, Prissy e cumnată-mea...

— Adică dacă-n clipa asta mă arunc pe geam, biografia mea completă va fi cunoscută în următoarele cinci minute?

— Probabil, zâmbi ea, cu aproximaţie de câteva minute. Dar n-o faceţi astăzi, da?... Ştiţi, ar fi în contratimp, şi n-aş avea acelaşi succes cu o reluare. De fapt, sunteţi un amestecător-de-minţi. N-aţi putea face aşa ceva.

— Pariezi contra statisticilor, remarcă el. Medicii şi avocaţii o fac de trei ori mai des decât reprezentanţii celorlalte profesii.

— Hei! exclamă ea, prefăcându-se îngrijorată. Plecaţi de lângă fereastra mea! Ar trebui atunci să lucrez pentru doctorul Hanson, şi-i un nesuferit.

Render se apropie de birou.

— Nu ştiu niciodată când să vă iau în serios, decise femeia.

— Îţi apreciez grija, pe cuvântul meu. De fapt, nu m-am dat niciodată în vânt după statistici... Ar fi trebuit să ies din jocul ăsta acum patru ani.

— Aţi fi fost totuşi un titlu de pagina întâi, reflectă ea. Toţi

reporterii m-ar fi întrebat despre dumneavoastră... Apropo, de ce o fac?

— Cine?

— Oricine...

— De unde să ştiu, Bennie? Eu sunt un simplu răscolitor de suflete. Dacă aş putea detecta o cauză generală - iar apoi să descopăr o metodă de anticipare - atunci pentru ziarişti ar fi ceva chiar mai grozav decât sinuciderea mea. Dar n-o pot face, deoarece nu cred că există o cauză simplă şi izolată...

— Oh!

— Acum treizeci şi cinci de ani, reprezenta a nouă sursă de mortalitate în Statele Unite. Acum este pe locul şase, atât în America de Nord cât şi în cea de Sud. Mi se pare că-n Europa este pe locul şapte.

— Şi nimeni nu va şti, niciodată, de ce a sărit, de fapt, Irizarry?

Render întoarse un scaun cu spătarul înainte şi se aşeză. Scutură țigara într-o tăviță mică şi strălucitoare. Femeia deşertă tăvița în coş şi tuşi semnificativ.

— Oho, de speculat poate specula oricine, răspunse el, şi în special unul cu meseria mea. Primul lucru de luat în seamă ar fi trăsăturile personalității, care ar putea predispune un individ la perioade depresive. Cei care-şi controlează strict emoțiile, cei care sunt conştienți şi destul de puternic preocupați de probleme minore...

Scutură din nou țigara în tăviță şi o privi, retrăgându-şi apoi iute mâna. Zâmbi răutăcios.

— Pe scurt, încheie el, câteva dintre trăsăturile celor ce activează în domenii ce solicită mai degrabă performanța individuală decât cea colectivă: medicina, dreptul, arta...

Secretara îl privi gânditoare.

— Totuşi, nu te teme, chicoti Render. Viața-mi place al dracu' de mult.

— Sunteți cam pesimist în dimineața asta...

— Mi-a telefonat Pete. Şi-a scrântit glezna ieri, la ora de

gimnastică. Ar trebui să fie mai atenți la chestiile astea... Mă gândesc să-l transfer la altă şcoală.

— Iarăşi?

— Poate. O să văd... După-amiază o să-mi telefoneze directorul. Nu-mi place să-l tot fâțâi, dar aş dori să termine şcoala întreg.

— Un copil nu poate creşte fără un accident, două. Este... o chestie de statistică.

— Statistica nu-i totuna cu soarta, Bennie. Fiecare şi-o face pe-a lui.

— Statistica sau soarta?

— Cred că pe amândouă.

— Eu zic că dacă trebuie să se-ntâmple ceva, atunci se va întâmpla cu siguranță.

— Nu sunt de acord. Întâmplător sunt convins că voința umană, dublată de o minte sănătoasă, poate exercita un anumit grad de control asupra evenimentelor. Dacă n-aş crede aşa, n-aş profesa meseria asta.

— Lumea este o maşină - ştiți, doar - cauză, efect. Statisticile nu implică pro...

— Mintea omului nu-i o maşină, iar eu nu cunosc cauza şi efectul. Nu le cunoaşte nimeni.

— Din câte țin minte, aveți un doctorat în chimie. Sunteți un savant...

— Mai sunt şi un spion paraşutat, zâmbi el, întinzându-se, iar tu ai fost cândva profesoară de balet.

Se ridică şi-şi luă haina.

— Apropo, a sunat domnişoara DeVille şi-a lăsat un mesaj: „Ce-ai zice de St. Moritz?"

— Prea este cu „ritz" în coadă, hotărî el cu glas tare. O să fie Davos.

Deoarece sinuciderea îl tulburase mai mult decât ar fi trebuit, Render închise uşa cabinetului şi opaciză ferestrele. Lasă aprinsă numai veioza de pe birou.

Cum s-a schimbat calitatea vieții omului, scrise el, *de la începuturile revoluției industriale*?

Luă hârtia şi reciti fraza. Acesta era subiectul despre care trebuia să vorbească sâmbăta următoare. Ca întotdeauna în astfel de cazuri, nu ştia ce să spună, deoarece avea prea multe de explicat şi numai o oră la dispoziție.

Se ridică şi începu să se plimbe prin cabinetul scăldat acum în Simfonia a Opta a lui Beethoven.

— Puterea de-a face rău, rosti el pornind magnetofonul, a evoluat în directă legătură cu progresul tehnologic.

Spectatorii săi imaginari amuțiră. Zâmbi:

— Potențialul uman de simplă rănire a fost multiplicat prin producția de masă; capacitatea lui de a lovi psihicul prin contacte personale a sporit proporțional cu îmbunătățirea mijloacelor de comunicație. Însă toate acestea sunt chestiuni bine ştiute şi nu la ele doresc să mă refer în seara aceasta. Aş dori, în schimb, să discut despre ceea ce eu am denumit auto-psihomimeză - complexele de anxietate auto-induse care, la prima vedere, par similare cazurilor clasice dar, de fapt, reprezintă dispersiuni radicale ale energiei psihice. Ele sunt specifice timpurilor noastre...

Se opri să-şi stingă țigara şi să-şi caute cuvintele.

— Auto-psihomimeza, continuă, este un complex de imitare auto-perpetuat; este o afacere ce-ți focalizează întreaga atenție... Un jazzman, de pildă, care aproape jumătate din timp cânta transpus, deşi n-a folosit niciodată vreun narcotic şi de-abia îşi aminteşte de cineva care să fi consumat droguri - se ştie doar că astăzi toate tranchilizantele şi stimulentele sunt lipsite de nocivitate... Asemenea lui Don Quijote, el aspiră la un ideal unde singură muzică lui va fi refularea tuturor tensiunilor sale.

Sau un orfan din războiul Coreei, trăind astăzi prin grija Crucii Roşii, a UNICEF-ului şi a părinților pe care nu i-a întâlnit niciodată. Şi-a dorit atât de mult o familie, încât şi-a plăsmuit una în imaginație. Şi-atunci...? Şi-a urât tatăl

imaginar, şi şi-a iubit mama imaginară - pentru că era un băiat inteligent şi tânjea, de asemenea, după tradiționalele complexe, pe jumătate adevărate. De ce?

Astăzi, oricine este suficient de sofisticat pentru a pricepe teoriile, onorate de scurgerea timpului, referitoare la tulburările psihice. Multe din cauzele acestor tulburări au fost îndepărtate - nu tot atât de radical ca războiul orfanului meu, ajuns acum adult, dar cu un efect la fel de remarcabil. Trăim într-un trecut nevropat... Din nou, de ce? Deoarece timpurile prezente sunt conectate la sănătate, siguranță şi bunăstare. Am lichidat foametea, deşi orfanii din junglă continuă să prefere un pachet cu hrană concentrată primit de la o ființă umană care se gândeşte la ei, prânzului cald oferit de un automat într-o poiană.

Chiar în exces, bunăstarea fizică este acum un drept al fiecărui individ. Reacția față de această situație s-a ivit pe tărâmul sănătății mintale. Grație tehnologiei, multe dintre vechile probleme sociale au dispărut şi o dată cu ele au pierit şi multe din motivele tulburărilor psihice. Însă între negrul de ieri şi albul de mâine se găseşte marele cenuşiu de astăzi, plin de nostalgie şi teamă de viitor, ce nu poate fi exprimat pe un plan pur material şi care este reprezentat printr-o căutare conştientă a străvechilor nelinişti anxioase...

Dictafonul bâzâi scurt, dar Render nu-l auzi.

— Nu este teamă de ceea ce nu cunoaştem, urmă el, dar ziua de mâine este o foarte mare necunoscută. Cu treizeci de ani în urmă, domeniul psihiatric în care activez eu nici nu exista. Ştiința este capabilă de avansuri atât de rapide, încât există o reală nelinişte publică - aş spune chiar o „angoasă" - față de urmarea logică: totala mecanizare a întregii lumi.

Când trecu pe lângă birou, dictafonul bâzâi iarăşi. Închise magnetofonul şi reduse volumul muzicii.

— Alo?

— Saint Moritz, rosti ea.

— Davos, replică el ferm.

— Charlie, eşti exasperant!
— Jill, dragă... semeni cu mine.
— Hai să discutăm diseară.
— N-avem ce discuta!
— Atunci mă iei la cinci?
Ezită, apoi răspunse:
— Da, la cinci. De ce n-ai conectat ecranul?
— M-am coafat. Vreau să-ți fac o surpriză.
Îşi opri un chicotit prostesc şi spuse:
— Sper că-i una plăcută. Bine, o să vin să te iau.
O aşteptă să răspundă „la revedere" şi întrerupse legătura.
De-opaciză ferestrele, stinse veioza şi privi afară.
Cerul era tot cenuşiu, iar văzduhul plin de fulgi, cazând lent... plutind fără grabă... coborând şi pierzându-se în tumult...
Deschise fereastra, se aplecă şi zări în stânga locul unde Irizarry îşi lăsase penultimul semn în lume.
Închise fereastra şi ascultă restul simfoniei. Trecuse o săptămână de când fusese cu Eileen în roata oarbă. Şedința cu ea era programată la ora unu.

Îşi reaminti degetele ei mângâindu-i chipul, ca nişte frunze, sau ca trupul unor insecte, învățându-i trăsăturile în felul străvechi al nevăzătorilor. Amintirea nu era pe de-a întregul plăcută. Se întrebă de ce anume.
Jos, cu mult sub el, o porțiune, de trotuar era iarăşi curată; lunecoasă ca sticla sub un strat subțire, alb şi proaspăt. Unul din îngrijitorii clădirii se grăbi afară şi împrăştie sare, înainte ca vreun trecător să alunece şi să se lovească.

Sigmund era întruchiparea vie a mitului lui Fenris. După ce Render îi comunicase doamnei Hedges: „Trimite-i înăuntru", uşa începu să se întredeschidă încet, apoi se deschise brusc şi doi ochi galbeni-fumurii îl priviră. Ochii aparțineau unui cap de câine cu o formă ciudată.

Țeasta lui Sigmund nu era îngustă ca a câinilor, ridicându-se uşor de la rădăcina nasului; era înaltă, cu părul zbârlit, făcând ca ochii să pară mai afundați în orbite decât în realitate. Render se înfioră uşor înaintea aspectului şi mărimii capului. Mutanții văzuți până atunci fuseseră cu toții cățelandri. Sigmund era adult şi blana lui neagră-cenuşie avea tendința să se zbârlească, lucru ce-l făcea să apară şi mai masiv decât câinii obişnuiți din rasa lui.

Îl privi pe Render într-un mod foarte ne-câinesc şi scoase un mormăit ce semăna prea mult cu „Salut, doctore", ca să fi fost o coincidență.

Render încuviință şi se ridică.

— Salut, Sigmund, răspunse el. Intră.

Câinele întoarse capul, adulmecând aerul încăperii - parcă hotărându-se dacă să fie sau nu încrezător. Apoi privi din nou spre bărbat, clătină din cap a încuviințare şi deschise uşa cu umărul. Întreaga scenă durase, poate, o secundă.

Eileen îl urmă, ținând uşor de lesa dublă. Câinele păşi fără zgomot pe covorul gros - cu capul plecat, de parcă s-ar fi furişat. Ochii săi nu-l părăseau pe Render.

— Deci acesta e Sigmund...? Ce mai faci, Eileen?

— Bine... Da, a dorit foarte mult să vină, iar eu am ținut să-l întâlneşti.

Render o conduse până la un scaun şi-o aşeză. Femeia desfăcu lesa de la zgarda câinelui şi o lăsă pe podea. Sigmund se aşeză lângă ea, continuând să-l privească pe Plăsmuitor.

— Ce mai e nou pe la State Psych?

— Nimic deosebit... Pot împrumuta o țigară, doctore? Le-am uitat pe-ale mele...

Îi puse țigara între degete şi o aprinse. Ea purta un taior bleumarin închis, şi ochelarii erau albăstrii. Punctul argintiu de pe frunte reflectă flacăra brichetei; ea continuă să privească locul acela din spațiu chiar şi după ce el îşi retrăsese mâna. Părul lung, până pe umeri, părea mai

deschis la culoare decât în ziua când făcuseră cunoştinţă; astăzi era aidoma unei monezi de-abia arămite.

Render se aşeză pe colţul biroului său, apropiind cu piciorul scrumiera-glob.

— Înainte, mi-ai spus că a fi orb nu-nseamnă că n-ai văzut niciodată. Atunci, nu ţi-am cerut să te explici. Acum însă aş vrea să ştiu.

— Am făcut o şedinţă de neuroparticipare cu doctorul Riscomb, răspunse ea, înainte de accidentul lui. Voia să mă acomodeze cu impresiile vizuale. Din păcate, a doua şedinţă n-a mai avut loc...

— Mda... Ce-aţi făcut în şedinţa aceea?

Eileen încrucişă picioarele şi Render le remarcă.

— În principal, culori. Experimentul a fost copleşitor.

— Cât de bine ţi le-aminteşti? Când a avut loc?

— Acum vreo şase luni... şi n-o să le uit niciodată. De atunci am visat de multe ori colorat.

— Cât de des?

— De câteva ori pe săptămâna.

— Ce fel de asociaţii au culorile?

— Nici una specială. Îmi vin în minte laolaltă cu alţi stimuli - destul de aleator.

— Cum anume?

— Uite, de pildă când mă întrebi ceva, „văd" un fel de galben-portocaliu. Salutul tău era argintiu. Acum, când stai şi mă asculţi fără să vorbeşti, te asociez cu un albastru închis, aproape violet.

Sigmund îşi mută privirea spre birou, uitându-se la panoul lateral.

Aude oare învârtindu-se rolele magnetofonului? se întrebă Render. *Şi, dacă le aude, poate ghici ce este şi ce face?*

În cazul acela, fără îndoială, câinele i-ar fi spus Eileenei - deşi femeia era pesemne conştientă de ceea ce era acum o practică curentă - şi poate nu i-ar fi plăcut să i se aducă aminte că Render consideră cazul o terapie, nu un simplu

proces de adaptare. Dacă el considera c-ar fi fost bine (şi zâmbi mental, închipuindu-şi scena), ar fi trebuit să-i vorbească animalului între patru ochi.

Înălță din umeri.

— Atunci o să construiesc o lume destul de elementară, spuse, şi-o să-ți introduc câteva fundamente.

Femeia zâmbi şi Render privi mitul ghemuit la picioarele ei, cu limba ca o felie de şuncă atârnând peste o sârmă ghimpată.

Şi el zâmbeşte?

— Mulțumesc, rosti Eileen.

Sigmund dădu din coadă.

— Bine. Bărbatul azvârli țigara în regiunea Madagascarului. Atunci scot „oul" şi-l testez. Între timp, spuse apăsând o tastă, camuflată, poate că puțină muzică te va relaxa.

Ea deschisese gura să-i răspundă, însă o uvertură wagneriană acoperi cuvintele. Render apăsă din nou tasta şi, în tăcerea care urmă, se scuză:

— He, he... Credeam că urmează Respighi...

Încă două apăsări şi găsi nişte pini romani.

— Ai fi putut să-l laşi, comentă Eileen. Îmi place Wagner.

— Nu, mulțumesc, făcu el, descuind dulapul. Mă lovesc mereu de grămezile alea de laitmotive.

Tăcut ca un nor, oul cel uriaş lunecă în cabinet. Deplasându-l spre birou, Render auzi un mârâit uşor înapoia sa. Se întinse iute.

Precum umbra unei păsări, Sigmund se ridicase în picioare, traversase încăperea şi dădea ocol maşinăriei, adulmecând-o - cu coada întinsă, urechile culcate pe spate şi colții dezveliți.

— Stai uşor, Sig, îl potoli Render. Este un Aparat Neural Multicanal, tip T & R. Nu muşcă. E pur şi simplu o maşină, aidoma unui automobil, sau televizor, sau maşină de spălat

vase. Îl vom folosi azi ca să-i arătăm Eileenei cum se văd unele lucruri.

— Nu place, mârâi câinele.

— De ce?

Sigmund nu-i răspunse, ci se îndreptă spre Eileen şi-şi puse capul în poala ei.

— Nu place, repetă el, privind-o.

— De ce?

— Nu cuvinte, se hotărî el. Acum, acasă?

— Nu, răspunse ea. Tu o să te ghemuieşti în colţul ăla şi-o să te culci, iar eu o să mă ghemuiesc în maşină şi-o să fac acelaşi lucru... sau cam aşa ceva.

— Nu bine, lăsă câinele coada în jos.

— Hai, îl împinse Eileen, aşează-te şi fii cuminte.

Sigmund o ascultă, dar mârâi când Render opaciză ferestrele şi apăsă tasta ce transforma masa de lucru în locul operatorului.

Scânci încă o dată... când oul, conectat acum de consolă, se desfăcu la mijloc, iar capacul basculă în sus şi înapoi, dezvăluind interiorul.

Bărbatul se aşeză. Scaunul i se mulă după trup şi se înclină, lunecând pe jumătate sub consolă. Se ridică, şi scaunul se retrase, redevenind drept. Atinse o anumită porţiune a biroului şi jumătate din plafon se desprinse de la locul ei, se modifică şi atârnă deasupra ca un clopot uriaş. Render veni lângă uterul-ro. Respighi vorbea despre pini, iar Render detaşă o cască de sub ou şi se aplecă peste birou. Astupându-şi o ureche cu umărul şi lipind casca de cealaltă ureche, se jucă peste taste cu mâna liberă. Leghe de valuri înecau poemul; mile de trafic îl călăreau; un clopot uriaş trimitea dangăte prin el; iar feed-backul rostea: „...Acum, când stai şi mă asculţi fără să vorbeşti, te asociez cu un albastru închis, aproape violet...”

Trecu pe masca facială şi comandă, *unu* - scorţişoară, *doi* - frunze uscate, *trei* - mosc puternic, reptilian... şi; mai jos,

prin sete, şi gustul de miere, oţet şi sare, înapoi în sus la liliac şi pavaj umed, un iz de ozon de după furtună, şi toate aromele olfactive şi gustative de bază pentru dimineaţa, amiaza şi seara oraşului.

Salteaua plutea orizontal pe perna ei de mercur, stabilizată magnetic de pereţii oului. Pregăti benzile.

Uterul-ro era în perfectă stare.

— Bun, rosti întorcându-se, totul e-n ordine.

Ea tocmai îşi aşeza ochelarii deasupra hainelor împăturite. Se dezbrăcase în vreme ce Render testa aparatura. Rămase surprins de talia subţire, sânii mari, cu sfârcuri întunecate, picioarele lungi. Era prea bine făcută pentru o femeie de înălţimea ei.

În timp ce o privea, îşi dădu seama că, în mod normal, principala lui nemulţumire venea din faptul că-i era pacientă.

— Sunt gata, rosti Eileen, şi el veni lângă femeie.

O apucă de cot şi o conduse până la maşină. Degetele ei cercetară interiorul. Ajutând-o să intre, îi observă ochii de un verde marin. Nici asta nu-l încântă.

— Stai bine?

— Da.

— Bun, atunci îi dăm drumul. Îl închid. Vise plăcute!

Capacul coborî încetişor. Închizându-se, deveni opac, apoi scânteietor. Render îşi privi reflexia deformată.

Păşi înapoi către birou.

Sigmund se ridicase în picioare, blocându-i drumul.

Render se aplecă să-l mângâie pe cap, dar câinele se feri.

— Eu merg, mârâi el.

— Mă tem că nu se poate, bătrâne, făcu bărbatul. Şi-apoi, nu mergem nicăieri. O să moţăim chiar aici, în camera asta.

Câinele nu păru îmbunat.

— De ce?

Plăsmuitorul oftă. O discuţie cu un câine era chestiunea cea mai ridicolă pe care şi-o putea imagina când era treaz.

— Sig, spuse el. Încerc s-o ajut să-nveţe cum arată

lucrurile. Fără îndoială, tu faci o treabă minunată, conducând-o în lumea aceasta, pe care ea n-o poate vedea - dar acum trebuie să afle şi cum arată *de fapt*, iar eu o să-i arăt.

— Atunci, ea nu va avea nevoie de mine.

— Ba sigur că va avea nevoie de tine.

Render era gata să izbucnească în râs. Pateticul era atât de alăturat absurdului, încât nu se putea abține.

— Eu nu-i pot readuce vederea, explică. Îi voi transfera nişte abstracții vizuale - ca şi cum i-aş împrumuta, pentru scurt timp, ochii mei. Ai înțeles?

— Nu, rosti câinele. Ochii mei să ia.

Render închise muzica.

Întreaga relație mutant-stăpân, hotărî el, *merită şase volume în germană*.

Arătă colțul încăperii.

— Du-te şi stai acolo, cum ți-a spus Eileen. N-o să dureze mult şi când se va termina, va pleca aşa cum a venit, condusă de tine. Înțeles?

Sigmund nu răspunse, dar se întoarse şi porni spre colț cu coada iarăşi pleoştită.

Render se aşează şi coborî cupola, versiunea modificată pentru operator a uterului-ro. Era singur înaintea celor nouăzeci de taste albe şi două roşii. Lumea se termina în întunericul din jurul consolei. Lărgi nodul cravatei şi-şi descheie gulerul.

Luă casca de pe suportul ei şi-i verifică legăturile. După aceea şi-o puse pe cap ridicând-o jumătate peste partea inferioară a feței şi lăsând cealaltă jumătate să-i cadă peste frunte, unindu-se între ele. Aşează brațul drept în bandulieră şi, dintr-o singură apăsare, elimină conştiința pacientei sale.

Un Plăsmuitor nu apasă conştient tastele albe. El doreşte anumite condiții. După aceea, reflexe musculare adânc înrădăcinate exercită o presiune aproape imperceptibilă asupra bandulierei sensibile, ce glisează în poziția

corespunzătoare şi stimulează mişcarea degetului întins. O tastă este apăsată. Banduliera se mişcă mai departe.

Render simți o furnicătură în ceafă; miros de iarbă proaspăt cosită.

Pe neaşteptate, se află pe drumul cel mare şi cenuşiu dintre lumi.

După un timp ce i se păru foarte lung, simți că ajunsese pe un Pământ ciudat. Nu putea vedea nimic; doar o anume senzație îl anunță că ajunsese. Era cea mai întunecoasă dintre nopțile întunecoase pe care le cunoscuse.

Dori ca bezna să dispară. Nu se întâmplă nimic.

O parte a minții lui se redeşteptă, o parte despre care nu ştiuse că dormea; îşi aminti cui aparținea lumea unde intrase.

Îi ascultă prezența. Auzi teamă, şi aşteptare.

Dori culoare. Pentru început, roşu…

Simți o corespondență. Apoi un ecou.

Totul deveni roşu; trăia în mijlocul unui rubin infinit.

Portocaliu… Galben…

Era captiv într-o picătură de chihlimbar.

Verde acum, şi adăugă cețurile unei mări fierbinți. Albastru, şi răcoarea serii.

Îşi atinse atunci mintea, producând simultan toate culorile. Soseau precum nori mari, rotitori.

Îi făcu apoi bucățele şi creă din ele o formă.

Un curcubeu incandescent, arcuit peste cerul negru.

Luptă pentru castaniuri şi cenuşiuri. Apărură dedesubtul lui, fosforescente - petice tremurătoare, mişcătoare.

Undeva, o senzație de uimire. Totuşi, nici urmă de isterie, aşa încât continuă cu Plăsmuitul.

Reuşi un orizont, şi întunericul se scurse înapoia sa. Cerul se albăstri uşor, şi încercă pe el o turmă de nori negri. Eforturilor lui de a crea distanță şi adâncime li se opunea rezistență, şi atunci consolidă imaginea cu un zgomot de valuri îndepărtate. Acum, când împinse norii într-o parte, apăru încetişor transferul unui concept de distanță, cunoscut

doar din auzite. Ridică iute o pădure înaltă, pentru a opri un talaz de acrofobie.

Panica dispăru.

Render îşi concentră atenţia asupra copacilor înalţi - stejari şi pini, plopi şi sicomori. Îi azvârli în jur, ca pe nişte lănci, în şiruri neregulate de verde, cafeniu şi galben, derulă un covor gros de iarbă umedă de roua dimineţii, presără din loc în loc câteva stânci cenuşii şi buturugi acoperite cu muşchi, împleti ramurile de deasupra potrivind în viroagă o lumină constantă.

Efectul fu ameţitor. Întreaga lume se clătină parcă într-un suspin, apoi se aşternu tăcerea.

Continua să-i simtă prezenţa. Se hotărî că mai bine ar fi fost să construiască iute fundalul, să creeze un loc tangibil, să pregătească un câmp de operaţii. Mai târziu, în şedinţele următoare, putea reveni, putea repara şi înlătura efectele şocului; pentru început, acesta era minimul necesar.

Surprins, îşi dădu seama că tăcerea nu era o retragere. Eileen pătrunsese în copaci şi iarbă, în pietre şi tufişuri, personaliza formele acestora, corelându-le cu senzaţii tactile, sunete, temperaturi, arome.

Mişcă ramurile copacilor cu o adiere uşoară. Undeva, în afara limitelor vederii, iscă susurul unui pârâu.

Un sentiment de bucurie. Îl împărtăşi şi el.

Ea se comporta foarte bine, aşa încât decise să extindă sfera exerciţiului. Îşi lăsă mintea să hoinărească printre arbori, încercând o dublare de moment a vederii, în care răstimp zări o mână uriaşă, călătorind într-o caleaşcă din aluminiu, spre un cerc alb.

Acum, el se găsea lângă pârâu şi o căuta, atent.

Se contopi cu apa. Încă nu luase o formă anume. Susurul deveni clipocit, când împinse undele pârâiaşului peste bolovani şi prin locuri înguste. La insistenţa sa, apele deveniră mai unduioase.

— Unde eşti? întrebă pârâul.

Aici! Aici!

Aici!

…şi aici! răspunseră copacii, tufişurile, pietrele, iarba.

— Alege numai una, spuse pârâul, lărgindu-se, ocolind o stâncă şi coborând apoi pe o pantă, către un lac albastru.

Nu pot, răspunse vântul.

— Trebuie. Pârâul se vărsă în lac, se învolbură la suprafaţă, după aceea se linişti şi reflectă crengi şi nori negri. Acum!

Bine, răspunse pădurea, *imediat*.

Ceaţa se înalţă, deasupra lacului şi pluti spre un mal.

— Acum, clincheti ceaţa.

Atunci, aici…

Alesese o salcie mititică. Se clătina în vânt şi-şi afunda ramurile în apă.

— Eileen Shallot, rosti el, priveşte în lac!

Vântul suflă din altă parte; salcia se aplecă.

Nu-i era greu deloc să-şi amintească chipul, trupul ei. Copăcelul se roti, parcă lipsit de rădăcini. Eileen stătea în mijlocul unei explozii tăcute de frunze; privea, înfricoşată, în oglinda albastră şi adâncă din mintea lui Render - lacul.

Îşi acoperi ochii cu mâinile, însă nu le putu opri vederea.

— Iată-te, spuse Render.

Lăsă jos mâinile şi se privi. Apoi se întoarse încet, în fiecare direcţie; se studie. În cele din urmă, vorbi:

— Simt că sunt destul de frumoasă. Simt aşa pentru că asta doreşti tu, sau pentru că este adevărat?

În timp ce pronunţa cuvintele, privi în jur, căutându-l pe Plăsmuitor.

— Este adevărat, se auzi Render de pretutindeni.

— Mulţumesc.

Un vârtej alb, şi fu îmbrăcată într-un veşmânt de damasc. În depărtare, lumina spori aproape imperceptibil. La baza norilor inferiori, apăru o nuanţă palidă de trandafiriu.

— Ce se-ntâmplă acolo? întrebă ea.

— O să-ți arăt un răsărit de soare, răspunse bărbatul, şi probabil că am să-l ştirbesc puțin... dar este primul meu răsărit profesional în aceste condiții.

— Unde eşti *tu*?

— Peste tot.

— Te rog, ia o formă, să te pot vedea.

— Bine.

— Adevăratul tău aspect...

Dori să fie pe mal, lângă ea, şi apăru acolo.

Surprins de o strălucire metalică, privi în jos. Lumea tremură pentru o clipă, apoi redeveni stabilă. Izbucni în râs, dar râsul îi îngheță pe buze, când se gândi la ceva.

Purta armura ce stătuse lângă masa lor, la *Potârnichea şi Scalpelul*, în seara când se cunoscuseră.

Ea întinse un braț:

— Armura de lângă masa noastră, recunoscu, plimbându-şi degetele peste plăci şi îmbinări. În seara aceea, am asociat-o cu tine.

— Şi m-ai băgat înăuntru, comentă Render. Eşti o femeie cu o voință foarte puternică.

Armura dispăru, iar el purta costumul său gri, cravata sângerie cu nodul lărgit, şi o expresie profesională.

— Iată-mă în realitate, zâmbi vag. Acum, spre răsărit. O să folosesc toate culorile. Priveşte!

Se aşezară pe banca verde ce apăruse înapoia lor şi Render arătă în direcția unde hotărâse că va fi estul.

Încetişor, soarele trecu prin ipostazele sale matinale. Pentru întâia dată în această lume particulară, străluci ca un zeu, se reflectă în lac, străpunse norii şi incendie peisajul sub ceața ce se ridica din pădurea umedă.

Eileen nu se clinti şi nu vorbi multă vreme, uitându-se absorbită, privind direct în globul de foc. Render îi putea simți fascinația.

Privea sursa întregii lumini; de pe arama strălucitoare a sprâncenelor ei, se reflecta precum o picătură de sânge.

— Acesta este soarele, iar acolo sunt norii, spuse Render bătând din palme, iar norii acoperiră soarele şi deasupra lor se auzi un duruit uşor. Asta este tunetul, încheie el.

Apoi începu să plouă, încreţind lacul şi gâdilându-le chipurile, cu sunete seci pe frunze, urmate de alte zgomote mai moi, când picăturile căzură de pe ramuri, udându-le hainele şi părul, curgându-le după ceafă, şi în ochi, şi preschimbând pământul în noroi.

Un fulger acoperi cerul, urmat, după o clipă, de tunet.

— ... Iar asta-i o furtună de vară, explică. Vezi cum ploaia ne udă pe noi, şi frunzele? Ceea ce-ai văzut pe cer înaintea tunetului a fost un fulger.

— ... Prea mult, făcu ea. Să ne oprim o clipă, te rog.

Ploaia încetă imediat şi soarele se ivi printre nori.

— Mor după o ţigară, spuse Eileen, dar mi le-am lăsat în cealaltă lume.

Până să termine de vorbit, între degete îi apăru o ţigară gata aprinsă.

— O s-aibă un gust fad, vorbi cu glas straniu Render.

O privi o clipă, apoi adăugă:

— Nu eu ţi-am dat ţigara. Tu ai luat-o din mintea mea.

Fumul, care se încolăcea în sus, dispăru.

— ... Ceea ce înseamnă că, pentru a două oară astăzi, am subestimat forţa vidului din mintea ta - de-acolo unde ar fi trebuit să existe văzul. Asimilezi foarte repede impresiile noi. Ba chiar ai ajuns să te întinzi după altele. Fii atentă! Caută să-ţi stăpâneşti această tendinţă.

— Este ca o foame, şopti ea.

— Poate c-ar fi mai bine să-ncheiem acum şedinţa.

Hainele se uscară. O pasăre începu să cânte.

— Nu, aşteaptă! Te rog. O să fiu atentă. Vreau să mai văd şi alte lucruri.

— Mai este timp şi data viitoare....Totuşi cred că mai putem încerca o dată. Există ceva ce ţi-ai dori tare mult să vezi?

— Da! Iarna... Zăpada...

— Bine, zâmbi Plăsmuitorul, atunci înveleşte-te în blana asta...

După plecarea ei, orele trecură repede. Render era bine dispus. Se simțea golit şi reumplut. Trecuse prin prima încercare fără a suferi vreo repercusiune. Hotărî că avea să reuşească. Satisfacția lui era mai mare decât teama. Revenind să lucreze la textul expunerii se simți cuprins de exaltare.

— ... Şi care este puterea de-a face rău? îşi întrebă microfonul.

Trăim din plăceri şi trăim din dureri, răspunse tot el. Ambele pot frustra, şi ambele pot încuraja. Dar în vreme ce plăcerea şi durerea îşi au izvorul în biologic, ele sunt condiționate de societate: sunt, astfel, valori obținute prin derivare. Datorită maselor uriaşe de indivizi ce-şi schimbă, zilnic şi aleator, poziția spațială prin oraşele planetei, a apărut necesitatea existenței unor controale total inumane asupra acestor mişcări. Zilnic, ele invadează domenii noi - ne conduc automobilele, ne pilotează avioanele, ne iau interviuri, ne pun diagnostice - şi nici măcar nu-ndrăznesc să avansez o judecată morală asupra acestor infiltrări. Au devenit necesare. În cele din urmă, s-ar putea dovedi salutare.

Ceea ce doresc însă să accentuez este că, adesea, nu ne cunoaştem propriile valori. Nu putem spune exact ce-nseamnă pentru noi un anumit obiect, decât atunci când dispare din viața noastră. Dacă un lucru de valoare încetează să mai existe, energiile psihice acumulate în el se eliberează. Căutăm alte obiecte de valoare în care să investim această... mana, dacă vă place termenul, sau libido, dacă nu vă place. Totuşi, nici unul dintre lucrurile dispărute în ultimele trei, patru, cinci decenii, n-a fost, în sine, extrem de semnificativ: şi nici unul dintre lucrurile noi apărute în acest răstimp nu este foarte maliții față de oamenii pe care-i înlocuieşte, sau

față de cei pe care, într-un fel sau altul, îi controlează. Totuşi, o societate este formată din multe lucruri, iar când acestea se modifică prea rapid, consecințele nu pot fi apreciate. Adesea, o studiere aprofundată a bolilor mintale este revelatoare în privința naturii stress-urilor din societatea unde a apărut boala. Dacă simptomele de anxietate se împart în anumite grupe şi clase, atunci din ele se poate afla ceva relativ la nemulțumirea societății. Carl Jung a arătat că atunci când conştiința, în căutarea ei de valori, este frustrată în mod repetat, ea va orienta această căutare spre conştient; eşuând acolo, va începe să-şi croiască drum în ipoteticul subconştient colectiv. În analizele postbelice ale unor foşti nazişti el a observat că, cu cât aceştia se străduiau mai puternic să ridice ceva din ruinele vieților lor - după ce trăiseră într-o perioadă de iconoclasm, pentru ca apoi să-şi vadă prăbuşite, noile idealuri -, deci, cu cât încercau mai tare, cu atât păreau să pătrundă mai adânc în subconştientul colectiv al poporului german. Până şi visele lor erau structurate pe miturile teutonice.

Acelaşi lucru, într-un mod mult mai puțin dramatic, se întâmplă astăzi. Există perioade istorice în care tendința colectivă a minții de-a se răsfrânge asupra ei, înapoi, este mai pronunțată decât în alte vremuri. Trăim într-o asemenea perioadă de don quijotism, în chiar sensul termenului. Motivul? În ziua de azi, puterea de-a face rău este sinonimă cu a ignora, a respinge, a nu băga în seamă - şi ea nu mai reprezintă proprietatea exclusivă a ființelor omeneşti...

Îl întrerupse un bâzâit. Opri magnetofonul şi cuplă telefonul.

— Charles Render.

— Paul Charter, se auzi din receptor. Sunt director la Dillin.

— Da?

Ecranul se limpezi. Render zări un bărbat cu ochii apropiați sub o frunte înaltă. Fruntea era extrem de ridată;

gura zvâcnea, agitată de un tic.

— Aş dori să-mi cer scuze pentru cele petrecute. Cauza a fost un aparat defect, care...

— Nu vă puteți permite echipament corespunzător? Percepeți taxe destul de mari.

— Era un aparat nou. Defectul a fost de fabricație...

— Nu asista nimeni la oră?

— Ba da, însă...

— De ce n-a verificat echipamentul? De ce nu era în apropiere, să prevină accidentul?

— Era în imediata apropiere, dar totul s-a petrecut prea rapid ca să mai poată interveni. În privința verificării echipamentului, depistarea defectelor de fabricație nu este treaba lui. V-am spus, îmi pare foarte rău. Țin mult la băiat. Vă asigur că aşa ceva nu se va repeta.

— Aici aveți dreptate. Mâine dimineață îl mut la o şcoală care ştie să ia nişte măsuri de siguranță.

Întrerupse legătura cu un gest scurt. Rămase locului câteva minute, apoi traversă încăperea către seiful din perete, parțial mascat, deşi nu ascuns, de un raft cu cărți. Îi trebui doar o clipă să-l deschidă şi să ia dinăuntru o casetă, conținând un colier ieftin şi o fotografie înrămată a unui bărbat semănând cu el, deşi mult mai tânăr, alături de o femeie cu bărbia mică şi părul negru pieptănat peste cap. Între cei doi se aflau doi copii - fetița ținea bebeluşul în brațe şi zâmbea frumos, deşi plictisită. Ca întotdeauna în asemenea momente, Render privi poza numai câteva clipe, jucându-se cu colierul, apoi închise caseta şi o zăvorî din nou, pentru multe luni de zile.

* * *

Bum! Bum! făcea basul. *Zing-zing-zinga-zing*, cinelele. Proiectoarele împroşcau roşu, verde, albastru şi un galben

oribil asupra incredibililor dansatori metalici.

OAMENI? întreba firma.

ROBOȚI? (imediat dedesubt).

VENIȚI Şi GHICIȚI! (criptic, jos de tot.)

Aşa că veniseră.

Render şi Jill stăteau la o măsuță microscopică, din fericire cu spatele la perete, sub caricaturile în cărbune ale unor personalități suficient de necunoscute (în subculturile unui oraş cu paisprezece milioane de locuitori, existau nu mai ştiu câte personalități). Încreținд nările de plăcere, Jill era absorbită de actualul punct de atracție al subculturii respective, înălțând când şi când umerii până la nivelul urechilor, pentru a sublinia un râs tăcut, sau un chicotit, deoarece dansatorii erau prea umani - felul în care robotul de abanos îşi deplasă degetele pe antebrațul robotului argintiu, când se depărtau şi treceau unul pe lângă celălalt...

Bărbatul îşi împărțea atenția între Jill, dansatori şi o licoare cu aspect neplăcut, aducând perfect cu un păhărel de whisky amar, încâlcit cu alge (dintre care krakenul s-ar fi putut ridica în orice clipă, târând la pieire vreo corabie nefericită).

— Charlie, eu cred că-s oameni!

Render îşi descurcă privirea din părul şi clipsurile ei.

Privi dansatorii de pe ringul plasat ceva mai jos față de mese şi înconjurat de muzică.

Sub carapacele metalice, *puteau* fi oameni. În cazul acesta, dansul lor era o chestiune de mare abilitate. Deşi se fabricau aliaje extrem de uşoare, oricărui dansator i-ar fi venit greu să se mişte cu atâta uşurință - atât de mult timp şi fără nici un efort aparent - într-un costum complet metalic, fără nici cel mai mic zdrăngănit sau zornăit.

Silențios...

Alunecau precum doi pescăruşi; cel mai mare de culoarea antracitului şlefuit, iar celălalt aidoma unei raze de lună ce intră pe fereastră şi cade asupra unui manechin înveşmântat

în mătase.

Chiar atunci când se atingeau, nu se auzea nici un zgomot - sau, dacă se auzea, nu se distingea dincolo de ritmurile formației.

Bum-bum! Zinga-zing!

Render comandă încă un pahar.

Încet, se trecuse la un dans apaş. Plăsmuitorul îşi privi ceasul. Se gândi că dansau de prea multă vreme pentru a fi nişte artişti obişnuiți. Trebuiau să fie roboți. Privindu-i din nou, cel negru îl aruncă pe cel argintiu la vreo trei metri depărtare şi se întoarse cu spatele la el.

Nu se auzi nici un sunet metalic.

Mă-ntreb cât o fi costând spectacolul ăsta? medită Render.

— Charlie! nu s-a auzit nici un zgomot! Cum au făcut?

— Habar n-am.

Luminile erau din nou galbene, apoi roşii, albastre, verzi.

— Ai crede că şi-au stricat mecanismul, nu-i aşa?

Robotul alb se târî înapoi; celălalt îşi învârtea încheietura mâinii, cu o țigară aprinsă între degete. Se auziră râsete, când duse mecanic țigara la chipul lipsit de buze. Dansatorul argintiu ajunse înaintea lui. Se întoarse, dădu drumul țigării, o stinse încet şi apăsat şi se răsuci din nou spre partenerul său. Avea să-l arunce iarăşi? Nu...

Încet apoi, precum păsările cu picioroange din Orient, reîncepură mişcările cu multe întoarceri.

Adânc în sinea lui, Render se amuză, totuşi era prea detaşat pentru a se întreba asupra motivului. Preferă să caute krakenul în fundul paharului.

Jill îl strânse de braț, făcându-l să-şi îndrepte din nou atenția către ring.

În vreme ce orga de lumini tortura spectrul, robotul întunecat îl ridică încetişor deasupra capului pe cel argintiu, apoi începu să se rotească, ținându-l în poziția aceea - brațele întinse, spatele arcuit, picioarele încrucişându-se - la

început foarte lent. După aceea, mai iute.

Brusc, se învârteau cu o viteză incredibilă, iar luminile se roteau tot mai rapid.

Render scutură din cap, să se limpezească.

Se mişcau atât de iute, încât *trebuiau* să cadă - indiferent ce-ar fi fost, oameni sau roboți. Dar nu căzură. Erau o mandala. O formă complet cenuşie. Render privi în jos.

Încetiniră, mai mult, tot mai mult. Se opriră.

Muzica încetă.

Se făcu întuneric. Răsunară aplauze.

Când luminile se aprinseră iarăşi, roboții stăteau aidoma unor statui, cu fața spre public. Lent, foarte lent, făcură o plecăciune.

Aplauzele sporiră.

După aceea, se întoarseră şi plecară.

Muzica reîncepu, sub o lumină normală. De peste tot se auzeau glasuri comentând. Render ucise krakenul.

— Ce părere ai? îl întrebă ea.

Bărbatul adoptă o expresie serioasă şi declamă:

— Sunt un om ce se visează robot, sau sunt un robot visând că este om?

Zâmbi şi adăugă:

— Nu ştiu.

Chicotind, Jill îl înghionti; el îi atrase atenția că se amețise.

— Nu, protestă ea. Oricum, nu prea tare. Nu ca tine…

— Totuşi, cred că trebuie să te vadă un doctor. Unu' ca mine. Chiar acum! Hai să plecăm şi să ne plimbăm cu maşina.

— Nu încă, Charlie. Mai vreau să-i văd o dată, da? Te rog!

— Dacă mai beau ceva, n-o să mai pot vedea pân-acolo.

— Atunci, comandă o cafea.

— Puah!

— O bere…

— O să mă chinuiesc şi fără.

Pe ring dansau mai multe perechi, dar Render îşi simţea picioarele de plumb.

Aprinse o ţigară.

— Deci azi ai vorbit c-un câine?

— Da. Foarte tulburător.

— Era drăguţă?

— Era cățel. Brr, ce cățel urât!

— Prostănacule! Mă refer la tipa lui.

— Jill, ştii că niciodată nu discut despre pacienți.

— Mi-ai spus că-i oarbă şi că are un câine mutant. Vreau să ştiu doar dacă-i drăguță.

— Păi... Şi da, şi nu.

O ciupi pe sub masă şi făcu un gest vag.

— Ştii...

— La fel, se adresă ea chelnerului ivit brusc dintr-o pată de întuneric, iar acesta încuviință şi dispăru tot atât de neaşteptat.

— S-au dus bunele mele intenții, suspină Render. Tot ce-ți pot spune, este c-o să vezi ce-nseamnă să fii examinată de-un medic în stare de ebrietate.

— O să te trezeşti repede, ca-ntotdeauna. Hipocrate şi chestiile-alea.

Pufni şi privi ceasul.

— Mâine trebuie să fiu în Connecticut. Să-l retrag pe Pete de la nenorocita aia de şcoală...

Femeia suspină, plictisită de subiect.

— Cred că-ți faci prea multe griji cu el. Orice copil îşi poate scrânti piciorul. Aşa-s copiii. Eu mi-am rupt mâna la şapte ani. A fost un accident. Nu-i vina şcolii; se mai întâmpla şi de astea.

— Pe dracu! exclamă el, acceptând băutura neagră de pe tava neagră purtată de un negru. Dacă ăia nu pot face o treabă ca lumea, o să găsesc pe cineva care poate.

Jill înălță din umeri.

— Tu eşti şeful. Eu ştiu doar ce citesc prin ziare... Ai

rămas la Davos, deşi ştii că la Saint Moritz întâlneşti alt gen de oameni? adăugă ea.

— Mergem să schiem, nu? Eu prefer pârtiile din Davos.

— În seara asta eu n-am voie să marchez nici o dată?

O strânse de mână.

— Tu marchezi când suntem numai noi doi, scumpo.

Băură paharele, fumară ţigările şi se ţinură de mâini până când oamenii părăsiră ringul de dans şi reveniră la mesele lor microscopice, iar proiectoarele se învârtiră şi se învârtiră, nori înţepători de fum din iad până la răsărit şi înapoi, iar basul făcu *bum!*

Zinga-zinga!

— Oh, Charlie! Uite-i din nou!

Cerul era limpede ca un cristal. Drumurile erau curate.

Ninsoarea se oprise.

Jill răsufla regulat şi încet, adormită. S-7 gonea peste podurile oraşului. Dacă stătea absolut nemişcat, Render se putea convinge că numai trupul îi era beat; dar când încerca să mişte capul, universul începea să danseze în jurul lui. În clipa aceea, se crezu Plăsmuitor, într-un vis.

Un moment, fusese real. Dăduse înapoi uriaşul ceas de pe cer, zâmbind în vreme ce moţăia. În secunda următoare, era din nou treaz şi surâsul îi dispăruse.

Universul se răzbunase pe ipoteza lui. Pentru o clipă recunoscută, cu neajutorarea ce-o iubea atât de mult, îl încărcase iarăşi cu preţul adâncului de lac; iar pe când înaintase spre ruina de la capătul lumii - cu mişcări lente de înotător şi la fel de incapabil să vorbească - auzise de undeva de deasupra Pământului, neclar prin apele ce-l acopereau, urletul lupului Fenris, care se pregătea să-nfulece Luna; şi atunci, ştiuse că sunetul semăna cu trâmbiţa unei judecăţi, după cum femeia de lângă el nu semăna cu Luna. În mod cert. Fără putinţă de îndoială. Şi i se făcu teamă.

III

— ... Simplu, direct şi la obiect. Aceasta este catedrala Winchester, spunea ghidul. Coloanele ei, aidoma unor arbori uriaşi; de la podea până la boltă, îi conferă o stăpânire totală asupra spațiului: bolțile sunt drepte; fiecare interval separat de coloanele respective reprezintă un lucru sigur şi stabil. Într-adevăr, pare să reflecte ceva din spiritul lui Wilhelm Cuceritorul. Disprețul față de artificiul simplu şi dăruirea pasionată pentru iubirea altei lumi pare, de asemenea, s-o transforme în decorul perfect al unei povestiri de Mallory... Priviți capitelurile festonate. Canelurile lor primitive anticipează ceea ce, mai târziu, va reprezenta un motiv obişnuit.

— Aiurea! făcu Render - încet totuşi, deoarece se afla într-un grup, în interiorul unei biserici.

— S-s-s-t! interveni Jill DeVille (Fotlock - aşa o chemă în realitate).

Render era impresionat şi tulburat în aceeaşi măsură.

Detestarea pasiunii lui Jill îi devenise un reflex, încât ar fi preferat să stea sub un dispozitiv oriental care-ți picură în creştetul capului decât să admită că uneori îi plăcea să se plimbe pe sub arcade şi prin galerii, coridoare şi tuneluri, şi să-şi piardă răsuflarea urcând scările înalte şi răsucite ale clopotnițelor.

De aceea, alergă peste tot cu ochii, îi închise arzând totul, apoi reconstrui locul din cenuşa încă fumegândă a memoriei, pentru ca, după aceea, să poată repeta vizita, oferind imaginea aceea unui pacient care vedea numai prin ochii săi. Construcția era mai puțin neplăcută decât multe altele. Da, avea să i-o ducă.

Fotografiind mental împrejurimile, Render păşi alături de ceilalți, cu trenciul pe braț şi degetele tremurând după o

țigară. Continua să ignore ghidul, ştiind că ignorarea reprezenta cea mai înaintată formă de protest a omului. Mergând prin Winchester, se gândi la ultimele două şedinţe cu Eileen Shallot. Îşi aminti de nedorita lui postură de Adam, pe măsură ce denumea animalele ce treceau prin faţa lor, conduse desigur de cel pe care *ea* dorise să-l vadă, colorate puţin înceţoşat de propria lui stânjeneală. După ce răsfoise o carte veche de botanică, se simţise plăcut bucolic, apoi Plăsmuise şi numise florile câmpiei.

Evitaseră deocamdată oraşele şi maşinile. Reacţiile ei emotive erau prea puternice la vederea unor obiecte simple, introduse precaut, pentru a risca s-o azvârle într-o nebunie atât de complexă, şi haotică; urma să-i construiască oraşul pe îndelete.

Ceva trecu pe deasupra catedralei, lăsând în urmă un bubuit de undă sonică. Render apucă pentru o clipă mâna lui Jill şi-i zâmbi. De obicei, ştiind că se afla la limita frumuseţii, femeia se străduia din răsputeri s-o dobândească. Astăzi însă purta părul strâns simplu la spate, buzele îi erau palide, urechile dezgolite apăreau micuţe, albe şi parcă ascuţite.

— Priveşte capitelurile festonate, şopti el. Canelurile lor primitive au anticipat ceea ce va reprezenta mai târziu un motiv obişnuit.

— Aiurea! făcu ea.

— S-s-s-t! interveni de lângă ei o femeie micuţă şi bronzată, al cărei chip părea că se desface şi reface din cusături, în vreme ce-şi umezea întruna buzele.

Mai târziu, în drum spre hotel, Render întrebă:

— Mulţumită de Winchester?

— Da.

— Fericită?

— Da.

— Bine, atunci putem pleca după-amiază.

— Cum vrei...

— În Elveția.

Ea se opri şi îi răsuci un nasture de la haină.

— N-am putea petrece o zi, sau două vizitând vreun castel vechi? La urma urmei, sunt pe celălalt mal al canalului, şi poți degusta toate vinurile locale, în vreme ce eu...

— Bine, aprobă el.

Jill îl privi uşor surprinsă.

— Ce? Fără discuții? zâmbi. Unde-ți este spiritul de luptă? Mă laşi să te manevrez în halul ăsta?

Îl luă de braț şi, când porniră mai departe, Render rosti:

— Ieri, pe când galopam prin măruntaiele castelului ăla, auzit un geamăt slab, apoi o voce a strigat: „În numele Domnului, Montresor!" Cred că era spiritul meu de luptă, deoarece sunt sigur că era glasul meu. Am renunțat la *der Geist der stets verneint. Pax vobiscum!* Spre Franța! *Alors!*

— Render dragă, numai o zi, sau două...

— Amin, deşi a început să mi se prăfuiască ceara de pe schiuri.

Plecară şi, în dimineața celei de-a treia zile, când Jill îi vorbise despre castelele maure din Spania, el remarcă cu glas tare că în vreme ce psihologii beau şi se enervează, este ştiut că psihiatrii beau şi se enervează şi azvârl cu ce le cade în mână. Înțelegând amenințarea deghizată la adresa antichităților achiziționate, ea cedă dorinței lui de a schia.

Liber! Render aproape că răcnise.

Inima îi bubuia în tâmple. Se aplecă mult. O cristiană la stânga. Vântul îi izbea fața; o jerbă de cristale din gheață, ca nişte gloanțe de cristal, scrijelindu-i obrazul.

Schia. Da... lumea se sfârşise la Weissflujoch şi Dorftali cobora tot mai jos, departe de poarta aceasta.

Picioarele lui erau două râuri strălucitoare gonind peste ținutul deluros, cu denivelări; nu puteau îngheța în cursul lor. În jos. Zbura. Departe de toate încăperile lumii. Departe de moleşeală, de bunăstare ce te îndopa de o sută de ori pe zi,

de ritmul ucigaş al distracţiilor forţate, înghiţindu-te precum o hidră; departe.

Coborând pârtia, încercă dorinţa puternică de a privi peste umăr, de a vedea parcă, dacă lumea lăsată îndărăt şi deasupra nu plăsmuise o întruchipare a lui, o umbră care să-l urmărească, să-l vâneze şi să-l târască înapoi la un sicriu cald şi luminat, în cer, iar acolo să zacă cu o ţepuşă din aluminiu înfiptă în voinţă şi o ghirlandă de curenţi alternativi, potolindu-i spiritul.

— Te urăsc, răsuflă el printre dinţii încleştaţi, iar vântul îi azvârli cuvintele înapoi; atunci râse pentru că, în mod reflex, îşi analiza întotdeauna stările emoţionale; şi adăugă: iese Oreste, nebun, urmărit de Furii...

După o vreme, panta deveni mai lină şi, ajungând la baza pârtiei, trebui să se oprească.

Fumă o ţigară şi porni înapoi spre vârf, pentru a-l coborî iarăşi, din motive neterapeutice.

Seara, stătu înaintea focului din căminul cel mare, simţind cum căldura îi înmoaie muşchii obosiţi. Jill îi masa umerii, iar el jucă Rorschach cu flăcările şi descoperi un pocal arzător, ce se topi sub ochii lui în aceeaşi clipă în care numele său fu rostit undeva în salonul de la Nine Hearths.

— Charles Render! pronunţă cineva (doar că aducea mai mult cu „Şarlz Ründer"); privi imediat într-acolo, dar ochii îi erau prea orbiţi de flăcări pentru a descoperi sursa apelului.

— Maurice? întrebă el după o clipă. Bartelmetz?

— Aha, sosi răspunsul, apoi Render zări figura familiară, capul chel şi lipsit de gât, ieşind dintr-un pulover roş-albastru, acoperind milos pântecele bărbatului care se îndrepta acum către ei, evitând abil beţele, schiurile şi pe cei care, asemenea lui Jill şi Render, disprețuiau scaunele. Plăsmuitorul se ridică, se întinse şi-i strânse mâna.

— Te-ai cam împlinit, remarcă el. Nu-i sănătos.

— Prostii! Sunt numai muşchi. Ce-ai mai făcut, şi cu ce te

ocupi acum?

O privi pe Jill şi femeia răspunse zâmbetului.

— Domnişoara DeVille, o prezentă Render.

— Jill, completă ea.

Bărbatul se înclină uşor, eliberând în sfârşit mâna celuilalt.

— ...Şi profesorul Maurice Bartelmetz, din Viena, urmă Render, un discipol începeţoşat al tuturor formelor de pesimism dialectic şi un distins pionier pe tărâmul neuroparticipării - deşi, privindu-l, n-ai putea bănui aşa ceva. Am avut norocul de a-i fi fost elev, vreme de peste un an.

Bartelmetz aprobă din cap, luă o Schnapsflasche scoasă de Render dintr-o punguţă din plastic şi umplu până sus un pahar pliant.

— Ah, ai rămas un doctor bun, suspină el. Într-o clipă, ai diagnosticat cazul şi-ai prescris leacul cel mai eficace. *Nozdrovia!*

— Sănătate, răspunse Render şi umplu paharele.

— Atunci s-o cruţăm, bând mai încetişor.

Se aşezară pe podea, înaintea focului ce trosnea în şemineul uriaş din cărămidă, în vreme ce buştenii ardeau - crenguţe, crăci groase, inel cu inel şi an cu an.

Render scormoni jăraticul.

— Ultima ta carte, vorbi Bartelmetz, am citit-o acum patru ani.

Render aprecie că, într-adevăr, cam atâta trecuse.

— Acum te ocupi de ceva nou?

Render se jucă leneş cu vătraiul.

— Da, răspunse el, să zicem.

O privi pe Jill, moţăind cu obrazul lipit de braţul fotoliului din piele, pe care trona trusa lui de urgenţă, umbrele flăcărilor jucând pe obrazul trandafiriu al femeii.

— Am dat peste un caz aparte şi-am început ceva; vreau să fac o comunicare.

— Aparte? În ce sens?

— Ca prim amănunt, este o pacientă oarbă din naştere.

— Foloseşti ANM-ul?
— Da. Vrea să devină Plăsmuitor.
— *Verfluchter!*... Îți dai seama de posibilele urmări?
— Bineînțeles.
— Ai auzit de Pierre-ghinionistul?
— Nu.
— Perfect, înseamnă că afacerea a fost bine muşamalizată.

Pierre era student în filosofie la universitatea din Paris şi scria o dizertație asupra evoluției conştiinței. Vara trecută s-a hotărât să exploreze mintea unei maimuțe, cred că în scopul de a-şi compara mintea cu alta *moins* scârbită.

Oricum, a obținut acces clandestin la un ANM şi la creierul vărului nostru împăroşat. Nu s-a aflat niciodată cât de mult a expus animalul la stimulii din bancă, dar se poate presupune că anumite lucruri, ce nu sunt imediat trans-subiective între om şi maimuță - zgomotul traficului şi *so weiter* - au înspăimântat creatura. Acum, Pierre locuieşte într-o celulă capitonată, şi toate reacțiile lui sunt cele ale unei maimuțe înfricoşate. Aşa încât, deşi nu şi-a terminat dizertația, s-ar putea să constituie un material excelent pentru dizertația altcuiva.

Render clătină din cap.

— E impresionant, rosti el încet, însă eu nu mă ocup de ceva atât de dramatic. Am găsit o persoană perfect stabilă - o psihiatră, de fapt - care a lucrat deja cu pacienți obişnuiți. Doreşte să se apuce de neuroparticipare - dar îi era teamă de eventualul şoc produs de imagini. Am expus-o gradat la o serie de fenomene vizuale. Când voi termina, ar trebui să fie complet acomodată cu văzul, aşa încât să-şi îndrepte întreaga atenție asupra terapiei şi să nu fie orbită de imagini, ca să zic aşa. Am ținut până acum patru şedințe.
— Şi?
— ... Şi merge bine.
— Eşti sigur?
— Da, atât cât poți fi de sigur în asemenea chestiuni.

— Hmmm, mormăi Bartelmetz. Spune-mi, o găseşti cumva dotată cu o voinţă excesiv de puternică? Mă gândesc, de pildă, la o structură obsesiv-compulsivă referitoare la câte ceva din cele văzute până acum.

— Nu.

— A reuşit vreodată să preia controlul asupra visului?

— Nu.

— Minţi!

Render căută o ţigară. După ce o aprinse, zâmbi:

— Bătrân meseriaş, cedă el, anii nu ţi-au tocit intuiţia. Mai degrabă m-aş putea păcăli pe mine decât pe tine... Da, de fapt, este foarte dificil s-o menţin sub control. Nu se mulţumeşte cu privitul. Vrea deja să plăsmuiască lucruri. E lesne de înţeles - şi pentru mine, şi pentru ea - dar teama conştientă şi acceptarea emotivă nu par a face casă bună împreună. În câteva rânduri, a devenit dominantă dar am reuşit aproape imediat să restabilesc controlul. La urma urmei, eu sunt stăpânul bărcii.

— Mda, făcu Bartelmetz. Spune-mi, cunoşti cumva un text budist intitulat *Catehismul lui Shankara*?

— Mă tem că nu.

— Atunci, o să ţi-l rezum. Se postulează - evident, nu în scopuri terapeutice - existenţa unui ego adevărat şi a unui ego fals. Cel adevărat reprezintă partea nemuritoare a omului, care va ajunge la nirvana - sufletul, dacă vrei. Perfect! Pe de altă parte, ego-ul fals este mintea normală, la un loc cu iluziile - conştiinţa ta, a mea şi a fiecărui individ pe care l-am cunoscut din punct de vedere profesional. Bun?... Bu-u-un! Acum, falsul ego este alcătuit din aşa numitele skandhe. Acestea includ sentimentele, senzaţiile, aptitudinile, conştiinţa însăşi şi chiar aspectul, forma fizică. Foarte neştiinţific? Da! Ele însă nu sunt totuna cu nevrozele, cu una dintre vieţile-minciuni ale domnului Ibsen, sau cu halucinaţiile - nu, chiar dacă toate sunt neadevărate, în primul rând pentru că sunt părţi ale unui lucru fals. Fiecare

din cele cinci skandhe este o parte a ciudățeniei pe care noi o numim identitate - deasupra lor vin nevrozele şi toate celelalte chestii ce le urmează şi formează meseria noastră. Da?... Da! Îți fac toată teoria asta pentru că-mi trebuie o introducere dramatică pentru ceea ce voi spune în continuare, deoarece voi spune ceva dramatic. Să figurăm skandhele zăcând la fundul unui lac; nevrozele sunt încrețiturile de la suprafața apei „adevăratul ego", dacă există, este îngropat adânc în nisipul de pe fund. Aşa... încrețiturile umplu ă...ă...ă - *zwischenwelt* - dintre obiectiv şi subiectiv. Skandhele sunt parte a subiectivului, a bazei a unicității, sunt chiar materialul ființei... M-ai urmărit până aici?

— Cu multe rezerve.

— Bun! Acum, după ce-am definit, cumva, termenii, îi voi utiliza. Tu te joci cu skandhele, nu cu simple nevroze, încerci să ajustezi concepția generală despre lume şi despre ea însăşi a acestei femei. Pentru asta, foloseşti ANM-ul. Este acelaşi lucru ca şi când ai lucra cu un psihopat, sau o maimuță. Totul pare să meargă bine, dar... în orice clipă este posibil să faci ceva, să-i arăți un anumit lucru, sau un anume fel de-a vedea care se va prăbuşi peste individualitatea ei, va sparge o skandhă - şi, paf! - e ca şi cum s-ar perfora fundul apei. Se formează un vârtej care te va târî... unde? Tinere, nu te vreau ca pacient, aşa încât te sfătuiesc să te opreşti din experimentul ăsta. ANM-ul nu trebuie folosit în acest fel.

Render zvârli țigara în foc şi începu să numere pe degete:

— Unu, spuse el, faci un armăsar mistic dintr-un țânțar. Eu doar îi ajustez conştiința, pentru a putea primi o zonă suplimentară de percepție. În mare parte, este vorba de un simplu transfer de la celelalte simțuri... Doi: inițial, emoțiile ei erau destul de intense, deoarece *într-adevăr* implicau o traumă... însă am depăşit acest stadiu. Acum, pentru ea reprezintă doar ceva nou. În curând, va fi o obişnuință... Trei: Eileen este ea însăşi, psihiatră; are o pregătire în domeniu şi este conştientă de natură delicată a şedințelor noastre...

Patru: personalitatea şi dorinţele ei, sau skandhele ei, cum vrei să le numeşti, sunt solide ca Stânca Gibraltarului. Îţi dai seama ce calităţi trebuie să posede o persoană nevăzătoare pentru a realiza câte a realizat ea? Îţi trebuie o voinţă de oţel şi controlul emoţional al unui ascet...

— Şi dacă ceva atât de puternic se rupe într-o infinitezimală clipă de anxietate, zâmbi amar Bartelmetz, fie ca umbrele lui Sigmund Freud şi Carl Jung să umble alături de tine în Valea Beznei.

— Şi, cinci, adăugă brusc, fixând ochii lui Render. Cinci, arătă el un singur deget. Este drăguţă?

Plăsmuitorul întoarse privirea spre flăcări.

— Foarte inteligent, suspină Bertelmetz. Flăcările ţi se răsfrâng pe chip şi nu pot spune dacă ai roşit, sau nu. Totuşi, mă tem c-ai roşit, ceea ce-nseamnă că-ţi dai seama că tu însuţi poţi fi sursa stimulului incitant. Diseară, voi aprinde candela sub portretul lui Adler şi-o să mă rog să-ţi dea tăria de-a câştiga în duelul cu pacienta ta.

Render se uită către Jill, care continua să doarmă, întinse mâna şi-i îndepărtă o şuviţă de pe frunte.

— Cu toate astea, urmă vienezul, dacă continui, şi dacă totul merge bine, o s-aştept cu mult interes să-ţi citesc lucrarea. Ţi-am spus vreodată că am tratat câţiva budişti, dar n-am găsit niciodată un „ego adevărat”?

Amândoi izbucniră în râs.

Ca mine, dar nu ca mine, acela în lesă, mirosind a frică, mic, cenuşiu şi orb. *Mr-r* şi-o să se înăbuşe în zgardă. Are capul gol ca un cuptor de aragaz. Ea apasă butonul şi face cina. Vorbeşte şi ei nu-nţeleg niciodată, dar sunt ca mine. Într-o zi îl omor pe unul - de ce?... Curbă aici.

— Trei trepte. Sus. Uşi din sticlă. Mâner în dreapta.

De ce? În faţă, lift. Jos, dedesubt, grădini. Miroase frumos, aici. Iarbă, pământ ud, copaci şi aer curat. Văd. Totuşi nu sunt păsări. Văd tot. Eu.

— Lift. Patru trepte.

Jos. Da. Vreau să mârâi, nu mă simt bine. Curat, neted, copaci mulți. Dumnezeu... Ei îi place să stea pe bancă, să mestece frunze, să respire aer curat. Nu le poate vedea ca mine. Poate acum nişte...? Nu.

Nu. Rău Sigmund aici pe iarbă, pe copaci. Trebuie să nu fac. Păcat. Locul cel mai bun...

— Atenție, trepte.

Înainte. La dreapta, la stânga, la dreapta, la stânga, acum copaci şi iarbă. Sigmund vede. Merge... Doctorul cu maşina i-a dat ochii lui. *Mr-r* şi el nu se-năbuşă. Nu miroase a frică.

Sap groapa adâncă în pământ, îngrop ochii. Dumnezeu este orb. Sigmund să vadă. Ochii ei sunt acum plini şi lui îi e frică de colți. O face să vadă şi-o duce sus în cer să vadă, departe. Mă lasă aici, lasă pe Sigmund cu nimeni să vadă, singur. O să sap o groapă adâncă.

* * *

Jill se trezi după ora zece dimineața. Nu trebuia să se mai uite, căci ştia că Render plecase deja. Se deştepta foarte devreme. Se frecă la ochi, se întinse, se răsuci pe o parte şi se ridică într-un cot. Privi ceasul de pe noptieră, luă o țigară şi bricheta.

Trăgând fumul în piept, constată că n-avea scrumieră. Fără îndoială, Render o dusese pe masă, pentru că nu era de acord cu fumatul în pat. Cu un oftat ce se transformă în pufnit, coborî din pat şi-şi puse capotul, înainte ca scrumul să devină prea lung.

Detesta trezirea, dar, o dată ce-i reuşise, avea să permită zilei să înceapă şi să continue fără întrerupere prin evenimentele ordonate progresiv.

— Să-l ia dracu', zâmbi ea. Voise să dejuneze în pat, însă acum era prea târziu.

În vreme ce se gândea cu ce să se îmbrace, observă într-un

colț nişte schiuri străine. Pe unul din bețe era prins un bilet. Se apropie.

„Vii şi tu?" întreba mâzgălitura.

Scutură cu emfază din cap şi se simți oarecum tristă. Pusese numai de două ori schiurile în picioare şi-i era frică de ele. Simțea că ar fi putut încerca încă o dată, după ce el fusese atât de drăguț cu *chateaux*-urile, dar nici măcar nu suporta să-şi amintească vâjiitul orbesc în jos - care, de două ori, o depusese prompt în nămeți - fără să se crispeze şi să simtă iarăşi amețeala de atunci.

Făcu duş, se îmbrăcă şi coborî să mănânce.

În holul mare trosneau toate cele nouă focuri. Câțiva schiori, îmbujorați la față, țineau palmele întinse înaintea flăcărilor din şemineul central. Nu era totuşi multă lume. În rastele se găseau numai câteva perechi de clăpari picurând, căciulițe viu colorate atârnau pe cuier, schiuri ude stăteau verticale la locul lor, lângă uşă. Alte câteva persoane stăteau mai departe, spre centrul încăperii, citind ziare, fumând, sau discutând încet. Nu zări pe nimeni cunoscut şi merse mai departe, către sala de mese.

Trecând pe lângă recepție, fu strigată de bătrânul care lucra acolo. Se apropie, zâmbind.

— O scrisoare, explică el, întorcându-se spre un raft. Poftiți! Pare ceva important.

Observă că fusese trimisă după ea în trei localități succesive. Era un plic voluminos, cafeniu, iar adresa retur era a avocatului ei.

— Mulțumesc.

Se îndreptă către un scaun de lângă fereastra mare ce dădea într-o grădină de iarnă, un patinoar şi o pârtie şerpuitoare şi îndepărtată, presărată cu siluete purtând schiuri pe umeri. Miji ochii înaintea strălucirii şi desfăcu plicul.

Da, se terminase. Scrisoarea avocatului era însoțită de copia actului de divorț. Abia de curând se hotărâse să

termine orice relație legală cu domnul Fotlock, al cărui nume nu-l mai folosise de cinci ani, de când se despărțiseră. Acum, când avea actul, nu era tocmai sigură ce avea să facă cu el. Se hotărî totuşi că urma să fie o surpriză a naibii pentru dragul de Rendy. Trebuia să se gândească la o modalitate nevinovată de a-l informa. Scoase oglinjoara şi exersă o expresie de „Ei bine?". Ei bine, avea timp şi mai târziu. Nu însă foarte târziu. Ca un nor negru şi uriaş, a treizecea ei aniversare umplea un aprilie aflat la numai patru luni depărtare. Ei bine... Îşi atinse cu rujul buzele întrebătoare, îşi pudră încă o dată alunița şi închise expresia în oglinjoară, pentru o viitoare folosire.

* * *

În sala de mese îl zări pe doctorul Bartelmetz, aşezat în fața unei grămezi uriaşe de ouă jumări, lanțuri de cârnați întunecați, câteva movilițe de pâine prăjită şi o sticlă, pe jumătate plină cu suc de portocale. Un ibric de cafea aburea pe un reşou lângă cotul precum aripa unei mori.

— Bună dimineața, rosti ea.

El ridică privirea.

— Domnişoara DeVille... Jill... Bună dimineața. Cu bărbia indică scaunul dinaintea lui. Ia loc, te rog.

Ea încuviință şi când chelnerul se apropie, comandă:

— Acelaşi dejun, dar de zece ori mai puțin.

Se întoarse către Bartelmetz.

— L-ai văzut azi pe Charles?

— Din păcate, nu, desfăcu el brațele, deşi aş fi dorit să ne continuăm discuția atât timp cât mintea lui se afla încă în primele faze ale trezirii şi era, oarecum, mai maleabil. Din nefericire - sorbi din cafea -, cel care doarme bine apare la mijlocul actului al doilea al zilei.

— Eu de obicei vin la pauză, şi rog pe cineva să-mi rezume acțiunea, explică femeia. Aşa încât, de ce nu continui

discuția cu mine?... Sunt permanent receptivă, şi skandhele mele sunt în formă.

Privirile li se întâlniră, şi Bartelmetz muşcă dintr-o felie de pâine prăjită.

— Mda, reflectă el în cele din urmă. Bănuisem eu. În sfârşit... bine. Ce ştii despre meseria lui Render?

Ea se aşează mai bine în scaun.

— Hm... Deoarece este un specialist special într-un domeniu extrem de specializat, îmi vine greu să apreciez puținele referiri pe care le face asupra muncii lui. Mi-ar plăcea să pot privi uneori în mințile altor oameni - bineînțeles, ca să văd ce gândesc ei despre *mine* - însă nu cred c-aş rezista prea mult acolo. Mai ales, se prefăcu înfiorată, în mintea cuiva cu... probleme. Mi-e teamă c-aş fi prea compătimitoare, sau prea înfricoşată, sau altceva. Apoi, conform celor aflate - pac! - ca într-o scamatorie, eu aş fi cea cu probleme.

Totuşi, Charles n-a avut niciodată necazuri; cel puțin nu le-a pomenit față de mine. În ultima vreme însă, am început să-mi pun întrebări. Fata aceea oarbă şi câinele ei vorbitor par a petrece prea mult timp cu el.

— Câine vorbitor?

— Da, câinele care-o conduce pe ea este un mutant din ăia...

— Foarte interesant. Ai întâlnit-o vreodată?

— Nu.

— Aha! Uneori, observă el, un terapeut întâlneşte un pacient ale cărui probleme sunt atât de asemănătoare cu propriile sale probleme încât şedințele devin foarte dureroase. Aşa s-a întâmplat cu mine, de câte ori am tratat un alt psihiatru. Poate că în cazul acesta, Charles vede o paralelă cu ceva ce-l frământă pe el. Eu nu i-am supravegheat analizele personale. Deşi mi-a fost multă vreme elev, nu-i cunosc toate căile minții. Întotdeauna era stăpân pe sine, oarecum reticent, totuşi când era necesar putea deveni

autoritar... Ce alte lucruri îl preocupă în ultima vreme?

— Grija lui continuă este Peter, băiatul lui. În cinci ani l-a mutat la cinci şcoli diferite.

Sosi micul dejun. Îşi aranjă şervetul şi apropie scaunul de masă.

— În ultimul timp, citeşte mult despre diverse cazuri de sinucidere şi vorbeşte despre ele, vorbeşte şi iar vorbeşte...

— În ce scop?

Jill înălță din umeri şi începu să mănânce.

— N-a dat nici o explicație, îi răspunse, ridicând privirea din farfurie. Poate că scrie ceva...

Bartelmetz termină jumările şi-şi turnă cafea.

— Ți-e teamă de pacienta asta a lui? o întrebă.

— Nu... Da, răspunse femeia, îmi este.

— De ce?

— Mi-e frică de magia compătimirii, se înroşi ea uşor.

— Sub eticheta asta pot intra multe lucruri.

— Multe, într-adevăr. Avem aceleaşi griji, continuă Jill după o pauză, în ceea ce priveşte situația lui şi suntem de acord asupra pericolului. De aceea, îți pot cere o favoare?

— Te rog.

— Vorbeşte-i din nou. Convinge-l să renunțe la cazul ăsta.

Bartelmetz îşi împături şervetul.

— Intenționez să fac asta după cină, spuse el, deoarece cred în valoarea ritualică a încercărilor de salvare. Trebuie făcute.

Dragă Tată-Imagine,

Da. Şcoala este vetustă, glezna e bine, iar colegii sunt afabili. Nu, nu duc lipsă de bani, nu sunt subnutrit şi n-am dificultăți de adaptare la noul ambient. E bine?

Nu-ți voi descrie clădirea, deoarece ai văzut cât este de macabră. Împrejurimile nu le pot creiona, pentru că, de obicei, sunt acoperite cu pături albe şi reci. Brr! Cred că-ți plac sporturile de iarnă. Nu-ți împărtăşesc entuziasmul

pentru antonima verii decât în ceea ce priveşte tablourile sau emblemele automatelor pentru îngheţată.

Glezna îmi limitează mobilitatea, iar colegul de cameră a plecat acasă pentru week-end - două binecuvântări o dată (grăi Pangloss), căci astfel am posibilitatea de a citi câte ceva. Asta voi face de acum înainte.

Risipitor,

Peter

Render se aplecă pentru a mângâia capul uriaş. Îl acceptă stoic, apoi privi spre austriacul căruia Plăsmuitorul îi ceruse un foc, spunând parcă: „Trebuie să-ndur atâta înjosire?" Bărbatul râse văzându-i expresia şi închise bricheta gravată, pe care Render observase iniţiala din mijloc: un „v" mic.

— Mulţumesc, spuse el, apoi se adresă câinelui. Cum te numeşti?

— Bismark, mârâi acesta.

Render zâmbi.

— Îmi aminteşti de un altul ca tine, îi spuse el câinelui. Se numeşte Sigmund şi trăieşte în America, unde este tovarăşul şi călăuza unei prietene oarbe.

— Bismark al meu e vânător, interveni tânărul. Nu există animal care să-l poată întrece, nici căprioara, nici felinele mari.

Urechile câinelui se culcară înainte; îl privi pe Render cu ochi mândri, strălucitori.

— Am vânat în Africa şi-n regiunile din nordul şi sud-vestul Americii. Ba chiar şi-n America Centrală. Niciodată nu pierde urma. Niciodată nu renunţă. E un animal minunat şi are nişte colţi Solingen.

— Sunteţi într-adevăr norocos s-aveţi un asemenea tovarăş de vânătoare.

— Vânez, mârâi câinele. Urmăresc... Uneori capăt prada.

— Deci, nu-l cunoaşteţi pe Sigmund acela, sau pe femeia

pe care o întovărăşeşte - domnişoara Eileen Shallot? întrebă Render.

Bărbatul clătină din cap.

— Nu, Bismark mi-a venit din Massachusetts, dar eu, personal, n-am fost niciodată la Centru. Nu-i cunosc pe ceilalți stăpâni de mutanți.

— Am înțeles. Mulțumesc pentru foc. La revedere.

— La revedere.

— La, re, vedere…

Render porni în susul străduței înguste, afundându-şi pumnii în buzunare. Îşi ceruse scuze şi nu spusese unde pleca. De fapt, n-avea nici o destinație precisă. A doua încercare a lui Bartelmetz de a-l convinge, aproape că-l făcuse să spună lucruri pe care, mai târziu, avea să le regrete. Era mai uşor să facă o plimbare, decât să continue conversația.

Mânat de o hotărâre bruscă, intră într-o prăvălie şi cumpără o pendulă cu cuc, care-i atrăsese atenția. Era convins că Bartelmetz avea să accepte cadoul şi aluzia. Zâmbi şi merse mai departe. *Şi ce era cu scrisoarea aceea pentru Jill, pe care recepționerul i-o adusese la masă în timpul cinei?* Fusese datată de trei ori, iar adresa de retur era a unei firme de avocatură. Jill nici măcar n-o deschisese, dar zâmbise, oferise un bacşiş generos bătrânului şi îndesase plicul în geantă. Trebuie să încerce nişte aluzii subtile referitoare la conținutul ei. Curiozitatea îi era într-atât de stârnită, încât ea avea să-i spună, din milă.

Brusc, coloanele de gheață ale cerului părură că se clatină înaintea lui, când un vânt rece țâşni dinspre nord. Adunându-şi umerii, trase capul cât mai jos, sub guler. Strângând pendula, se grăbi înapoi pe străduță.

În noaptea aceea, şarpele care-şi înghite coada vomită, Lupul Fenris sări la lună, pendula făcu „cu-cu” şi mâine veni precum ultimul taur al lui Manolete, scuturând poarta cu

cornul, promisiune mugită de-a terfeli pe nisip un torent de lei.

Render îşi promise să abandoneze fondul mitic.

Mai târziu, mult mai târziu, când lunecau prin ceruri într-un vehicul de forma unui zmeu, Render privi în jos, la Pământul întunecat, visându-i oraşele pline de stele, se uită în sus, la cerul unde se reflectau toate, privi în jurul lui, la ecranele cu benzi, văzând oamenii care clipeau în faţa lor, şi la recipientele de cafea, ceai şi coctailuri ce-şi trimiteau fluidele pentru a explora interiorul oamenilor de care ele aveau nevoie pentru a apăsa pe butoane, apoi se uită la Jill, pe care clădirile străvechi o siliseră să umble printre zidurile lor - deoarece ştia că femeia simţea că el ar fi trebuit s-o privească - simţi dorinţa scaunului său de a fi transformat într-un culcuş, îl ascultă şi adormi.

IV

Cabinetul ei era plin de flori şi-i plăceau aromele exotice. Uneori, ardea tămâie.

Îi plăcea să se cufunde în bazine cu apă fierbinte, să se plimbe pe ninsoare, să asculte poate cam prea multă muzică, şi poate cam prea tare, să bea cinci sau şase feluri de lichioruri (de obicei, cu mireasmă de anason, alteori de pelin) în fiecare seară. Mâinile îi erau moi şi uşor pistruiate. Avea degetele lungi şi înguste. Nu purta inele.

În timp ce vorbea în dictafon, degetele urmăreau şi mângâiau sculptura delicată a scaunului.

— ... La internare, principalele simptome ale pacientului au fost nervozitate, insomnie, dureri stomacale şi o stare depresivă. Pacientul mai fusese internat de câteva ori, pentru perioade scurte de timp. A mai fost în acest spital în 1995, pentru o psihoză depresivă maniacală şi s-a reîntors la 3-2-

96. Internat în alt spital, la 20-9-97. Examinarea fizică a constatat tensiunea 17/10. La data examinării, 11-12-98, era normal dezvoltat şi bine hrănit. De la această dată, pacientul s-a plâns de dureri dorsale acute şi s-au constatat simptome moderate de abstinență alcoolică. Ulterioarele examinări fizice n-au dezvăluit nimic patologic, decât faptul că reflexele de tendon erau exagerate, deşi egale. Ele constituiau efecte secundare ale abstinenței alcoolice. La internare, nu s-a dovedit psihopat, maniac sau halucinat. Era perfect orientat în privința locului, timpului şi persoanelor din jur. Examinarea condiției psihologice l-a evaluat ca grandoman expansiv şi cu o agresivitate depăşind normalul. A fost considerat un potențial scandalagiu. Datorită experienței sale anterioare, a fost desemnat să lucreze la bucătărie. Condiția lui generală a manifestat atunci o îmbunătățire considerabilă. Este mai puțin crispat şi cooperează. Diagnostic: Reacție maniac depresivă (cauza externă declanşatoare necunoscută). Stadiul deteriorării psihice: Moderat. Este considerat competent. Să se continue terapia şi spitalizarea...

Închise dictafonul şi râse. Sunetul o înspăimânta. Râsul este un fenomen social, iar ea era singură. Derulă înregistrarea de la început şi, mestecând colțul batistei, ascultă cuvintele line, clipocite. După primele zece, încetă să mai asculte.

Când dictafonul se opri, îl închise. Era singură. Era foarte singură. Era atât de-al dracului de singură, încât lumina ce apărea când se întorcea cu fața către fereastră - punctulețul acela luminos devenea deodată cel mai important lucru din lume. Ar fi dorit să fie imens. Să fie un ocean de lumină. Sau, altfel, ar fi dorit ca ea să se fi mişcat într-atât, încât efectul să rămână acelaşi: voia să se înece în el.

Ieri se împliniseră trei săptămâni...

Prea mult, se hotărî, *a trebuit să aştept. Nu! Imposibil! Dar dacă pleacă, aşa cum a făcut Riscomb? Nu! N-o să facă aşa ceva. N-o să facă! Pe el nu-l poate răni nimic. Niciodată. Este*

numai forță şi armură. Dar... dar ar fi trebuit să mai aşteptăm până luna viitoare. Trei săptămâni... Retragerea vederii - asta este. Se şterg amintirile. Sunt mai slabe? (Cum arată un copac? Sau un nor - nu-mi pot aminti! Ce este roşu! Ce este verde?) Doamne! Sunt isterică! Mă văd şi nu mă pot opri!... Ia o pastilă! O pastilă!

Umerii începură să-i tremure. Cu toate acestea, nu luă o pastilă, ci muşcă şi mai tare batista, până când dinții ei ascuțiți sfâşiară țesătura.

— Teme-te, recită o rugăciune personală, de cei înfometați şi însetați după dreptate, căci *noi* vom fi mulțumiți...

Şi teme-te de cei slabi, căci noi vom încerca să stăpânim Pământul.

Şi teme-te...

Telefonul bâzâi scurt. Lăsă batista, îşi calmă trăsăturile feței şi comută aparatul.

— Bună...?

— M-am întors, Eileen. Ce-ai mai făcut?

— Bine, chiar foarte bine. Cum a fost în concediu?

— O, nu mă pot plânge. Îl aşteptam de multă vreme. Cred că-l merit. Auzi, ți-am adus câte ceva să-ți arăt - catedrala Winchester, de pildă. Vrei să vii săptămâna asta? Pot aranja în orice seară...

Diseară. Nu. O doresc prea mult. O să-şi dea seama, dacă mă vede...

— Mâine seară? întrebă ea. Sau poimâine?

— Mâine e perfect. Ne întâlnim la P&S, pe la şapte?

— Da, e bine. Aceeaşi masă?

— De ce nu?... O s-o rezerv eu.

— Bine. Atunci, la şapte.

— La revedere.

Legătura se întrerupse.

În aceeaşi clipă, brusc, culorile se învolburară din nou în mintea ei; şi văzu copaci: stejari şi pini, plopi şi sicomori - uriaşi, verzi şi castanii sau de culoarea fierului; văzu pâlcuri

de nori zdrenţuiţi, muiaţi în acuarelă, plutind pe un cer pastelat; şi un soare arzător, şi o salcie micuţă, şi un lac micuţ de un albastru închis, aproape violet. Împături batista ruptă şi-o puse deoparte.

Apăsă pe un buton şi muzica umplu cabinetul: Scriabin. Apăsă alt buton şi mai derulă o dată banda dictată, ascultând câte puţin din fiecare.

Pierre adulmecă bănuitor mâncarea. Paznicul se îndepărtă de tavă şi ieşi pe coridor, încuind uşa. Salata enormă aştepta pe podea. Pierre se apropie prudent, rupse o mână de lăptuci şi o înfulecă.

Îi era frică.

Dacă oţelul nu s-ar mai izbi, şi izbi de oţel, undeva în noaptea aceea întunecată... Dacă...

Sigmund se ridică în picioare, căscă, se întinse. Labele posterioare îi tremurară pentru o clipă, apoi reveniră şi se scuturară. În curând, trebuia să sosească ea. Legănându-şi încet coada, privi în sus, la ceasul cu cifre în relief, îşi verifică senzaţiile, după care traversă apartamentul spre televizor. Se ridică pe labele dinapoi, puse o labă pe masă, iar cu cealaltă declanşă aparatul.

Era ora buletinului meteo; drumurile aveau să fie acoperite cu polei.

„Am mers prin cimitire de ţară", scrise Render, „uriaşe păduri din piatră, ce sporesc zi de zi".

„De ce oamenii îşi păzesc cu atâta zel morţii? Să fie oare pentru că aceasta este modalitatea monumentală şi democratică de imortalizare, afirmarea finală a puterii de-a face rău - altfel zis, a vieţii - şi dorinţa de-a continua veşnic? Unamuno a sugerat că aceasta ar fi explicaţia. Dacă-i adevărat, atunci anul trecut, mai mult decât oricând în istorie, un procentaj şi mai mare din populaţie şi-a căutat

efectiv nemurirea...”

* * *

Zing-zinga, zinga-zing!

— Crezi că-s oameni adevărați?
— Nu-u-u, sunt prea buni.

Seara era praf de stele şi şampanie peste cuburi de gheață. Render îl strecurase pe S7 în sub-subsolul rece, găsi locul de parcare şi opri.

Din beton se înălța un frig umed, înțepându-le carnea ca nişte dinți de şobolani. O conduse spre lift; răsuflarea îi devansa în norişori ce se destrămau iute.

— Cam rece, remarcă el.

Femeia încuviință, muşcându-şi buza.

Ajuns în lift suspină, îşi scoase fularul şi aprinse o țigară.

— Dă-mi şi mie una, te rog, îi ceru ea, simțind fumul.

Îi dădu.

Urcau încet, şi Render se rezemă de perete, pufăind un amestec de fum şi abur.

— Am mai întâlnit un mutant ciobănesc, îşi aminti el, în Elveția. Mare cât Sigmund. Era însă vânător, şi prusac, ca şi stăpânul lui.

— Şi lui Sigmund îi place să vâneze. De două ori pe an, mergem în pădurile din nord şi-l las liber. Dispare zile întregi şi, când se întoarce, este totdeauna fericit. Nu spune niciodată ce-a făcut, dar nu-i flămând. Atunci când l-am luat, mă gândeam c-o să mai aibă nevoie să evadeze dintre oameni, pentru a rămâne stabil. Cred c-am avut dreptate.

Ascensorul se opri, uşa se deschise şi ieşiră pe coridor, bărbatul conducând-o din nou.

Ajunşi în cameră, porni termostatul, şi aerul cald oftă prin odaie. Atârnă hainele în anticameră şi scoase oul uriaş din

cuibul său dinapoia peretelui. Îl conectă la prize şi-şi transformă biroul în consola de comandă.

— Cât crezi că va dura? întrebă ea, plimbându-şi degetele peste curbele line şi reci ale ovoidului. Mă gândesc la întregul proces... Adaptarea mea la vis...

Render se gândi puţin.

— Nu ştiu încă, îi răspunse, n-am nici o idee. Am început bine, însă mai este mult de lucru. Cred că voi putea să-ţi dau un răspuns exact în următoarele trei luni.

Femeia încuviinţă gânditoare, se apropie de biroul lui şi exploră comenzile cu degetele că zece pene.

— Ai grijă să n-apeşi vreuna.

— Nu. În cât timp o să-nvăţ să-l manevrez?

— Trei luni ca să-l înveţi. Şase, ca să devii destul de pricepută pentru a-l folosi pe oricine, dar alte şase de lucru sub supraveghere atentă... Cu totul cam un an.

— Îhî... Alese un scaun.

Plăsmuitorul aduse la viaţă anotimpurile şi fazele zilei şi nopţii, răsuflarea câmpiei, oraşul, elementele ce gonesc despuiate prin ceruri şi toate zecile de nuanţe jucăuşe cu care construia lumi. Zdrobi ceasornicul timpului şi gustă vreo şapte vârste ale omului.

— Bun, se întoarse el, totul e gata.

Sosi iute şi cu minimum de sugestie din partea lui. La început, era un cenuşiu. Apoi, o ceaţă albă ca moartea. Aceasta se destramă însă, ca suflată de vânt, deşi nu auzise şi nici nu simţise vântul.

Stătea lângă salcia de pe malul lacului, iar femeia era pe jumătate ascunsă printre ramuri şi urzelile de umbre. Soarele cobora spre seară.

— Ne-am întors, rosti ea, păşind înainte, cu frunze în păr. O vreme mi-a fost teamă că, de fapt, nu s-a petrecut nimic, niciodată, dar acum le văd iarăşi şi-mi amintesc.

— Bine, spuse el. Priveşte-te.

Eileen se uită în apă.

— Nu m-am schimbat. Nu m-am schimbat...

— Nu.

— Tu însă te-ai schimbat, urmă ea, privindu-l. Eşti mai înalt şi ceva este altfel...

— Nu, răspunse Plăsmuitorul.

— Greşesc, făcu iute ea. Încă nu-nțeleg tot ce văd. Dar o să-nțeleg.

— Desigur.

— Ce-o să facem?

— Priveşte!

De-a lungul panglicii netede şi lipsite de culoare a şoselei abia observabilă înapoia copacilor, venea automobilul. Sosea din cel mai îndepărtat colț al cerului, trecând peste munți, zumzăind în josul dealurilor, ocolind luminişurile şi împroşcându-le cu culorile vocii ei - cenuşiul şi argintiul sincronizate - iar lacul tremură sub zgomot şi maşina se opri la treizeci de metri depărtare, mascată de tufişuri; şi aşteptă. Era S7.

— Vino cu mine, o luă de mână. O să facem o plimbare.

Merseră printre copaci şi ocoliră ultimul tufiş. Ea atinse capota netedă, antenele, cauciucurile, geamurile - şi acestea se deopacizară sub palmele ei. Priviră prin ele, în interior, şi încuviință.

— Este Spinnerul tău.

— Da. Îi deschise portiera. Urcă! O să ne-ntoarcem la club. Acum este momentul. Amintirile sunt încă vii, şi ar trebui să fie suficient de plăcute sau neutre.

— Plăcute, rosti ea intrând.

Render închise portiera, apoi ocoli maşina şi urcă. Eileen îl privi apăsând nişte coordonate imaginare. Vehiculul țâşni, şi el menținu un şir continuu de arbori pe marginile şoselei. Simțea sporirea tensiunii, aşa încât nu modifică peisajul. Ea întoarse scaunul şi studie interiorul maşinii.

— Da, vorbi în cele din urmă. Acum ştiu ce este fiecare lucru.

Se uită iarăşi pe geam, afară. Privea copacii grăbindu-se pe lângă ei. Render privi şi el şi văzu acumularea structurilor anxioase. Opaciză ferestrele.

— Mulțumesc, spuse femeia.. Devenise prea mult - totul, mişcându-se înapoi, ca...

— Bineînțeles, încuviință Render menținând senzația deplasării. Am prevăzut asta. Totuşi, te acomodezi.

După o clipă, adăugă:

— Relaxează-te, acum relaxează-te, şi undeva fu apăsată o tastă, iar ea se relaxă, şi maşina merse, şi merse, şi merse, iar în cele din urmă începu să încetinească, şi bărbatul vorbi din nou: Acum, o singură privire, scurtă, uită-te pe geam!

Îl ascultă.

Render scoase din bancă toți stimulii ce puteau provoca senzații de plăcere şi relaxare şi aruncă oraşul în jurul automobilului iar geamurile deveniră transparente şi ea privi afară la siluetele turnurilor şi un bloc cu apartamente monolitice, apoi văzu trei expressuri de cafea, un bar, un magazin universal, un spital din cărămidă galbenă cu un caduceu din aluminiu deasupra intrării, un liceu cu pereții din sticlă, pustiu acum, o stație de benzină cu cincizeci de pompe, alt magazin universal şi multe alte maşini, parcate sau vâjâind pe lângă ei, şi oameni intrând şi ieşind pe uşi, plimbându-se prin fața clădirilor, intrând şi ieşind din maşini; era vară şi lumina dinaintea amurgului se împrăştia pe culorile oraşului şi pe culorile hainelor purtate de oamenii care se plimbau pe bulevard, stăteau pe terase, traversau pasaje, se rezemau de balustrade şi pervazuri, ieşeau dintr-un chioşc de pe colț, intrau în altul, vorbeau între ei; o femeie cu un pudel dădu colțul; sus pe cer se trăgeau artificii.

Apoi lumea se prăbuşi, şi Render îi prinse toate fragmentele.

Menținu un întuneric absolut, suprimând orice senzație cu excepția aceleia de deplasare înainte.

După o vreme, se ivi o luminiță slabă, iar ei erau tot în

Spinner, cu ferestrele opacizate, iar aerul pe care-l respirau deveni un balsam binefăcător.

— Doamne, făcu ea, cât de plină este lumea... Chiar am văzut toate lucrurile acelea?

— N-aş fi vrut să ți le arăt acum, însă tu o doreai. Păreai pregătită.

— Da, încuviință Eileen.

Şi geamurile redeveniră transparente. Se întoarse iute cu spatele spre ele.

— S-a dus, o linişti Render. Am vrut să-ți arăt numai un crâmpei.

Ea privi, iar afară era acum întuneric şi treceau peste un pod înalt. Se mişcau încet. În jurul lor nu erau alte maşini. Dedesubt se aflau Laminoarele, unde câte o forjă strălucea precum un vulcan micuț şi somnoros, azvârlind către cer jerbe de scântei portocalii; şi erau multe stele: sclipeau pe apa încrețită ce curgea sub pod; delimitau prin punctulețe linia orizontului, tremurând deasupra râului. Stâlpii înclinați ai podului se scurgeau monoton pe lângă ei.

— Ai făcut-o, rosti femeia, şi-ți mulțumesc. Apoi: De fapt, cine eşti? (Pesemne, el voise ca Eileen să-ntrebe asta).

— Sunt Render, râse.

Şi-şi continuară drumul printr-un oraş acum pustiu şi întunecat. Ajunseră în cele din urmă la club, şi intrată în cupola de parcare.

Înăuntru, îi cercetă toate senzațiile, gata să anuleze lumea la cel mai mic semn de neliniște. Simți însă că nu era nevoie.

Lăsară maşina. Intrară în clubul pe care hotărâse să nu-l aglomereze. Fură conduşi la masa lor, la capătul barului din sălița cu armura, se aşezară şi comandară încă o dată aceeaşi mâncare.

— Nu, făcu el, privind în jos, locul ei este acolo.

Armura reveni lângă masă, şi el reapăru în costumul său gri, cu cravată neagră şi ac argintiu de forma unei rămurele.

Râseră amândoi.

— Nu sunt genul care să poarte un costum din tablă, şi aş dori să nu mă mai vezi în felul acesta.

— Iartă-mă, zâmbi ea. Nu ştiu cum am făcut-o... sau de ce.

— Eu ştiu, şi nu vreau să spun. De asemenea, te previn încă o dată: eşti conştientă de faptul că tot ce se întâmplă este numai o iluzie. A trebuit să fac aşa, pentru a profita de toate avantajele. Totuşi, pentru majoritatea pacienților mei constituie pura realitate, „trăită" chiar de ei. În felul acesta, o contra-traumă, sau un episod simbolic devin şi mai puternice. Tu eşti însă conştientă de circumstanțele jocului şi, fie că vrei, fie că nu vrei, asta îți conferă un alt soi de control decât cel cu care sunt eu obişnuit. Te rog să fii atentă!

— Iartă-mă. N-am vrut...

— Ştiu. Uite că vine ceea ce-am mâncat mai devreme.

— Puah! Arată groaznic! Am mâncat noi toate astea?

— Da, chicoti el. Ăsta-i cuțitul, aceasta furculița, iar asta lingura. Aici e friptura şi ăia sunt cartofi piure, acolo e mazăre, ăla-i untul...

— Dumnezeule! Nu mă simt prea bine...

— ... Acelea sunt salatele, iar aici ingredientele. Ăsta-i un păstrăv - mm! Ăştia sunt cartofi pai, prăjiți. Aici avem o sticlă cu vin. Ia să vedem... Romanee-Conti, dacă tot nu plătesc... şi la păstrăv, o sticlă de Yquem... Hei! Încăperea se clătină.

Desființă masa, desființă restaurantul. Erau înapoi în poiană. Prin țesătura transparentă a lumii, urmări o mână deplasându-se de-a lungul unei console. Erau apăsate câteva taste. Lumea reveni substanțială. Masa lor, goală, se afla acum lângă lac, era tot noapte şi vară iar fața de masă sclipea albă sub strălucirea lunii uriaşe ce atârna deasupra.

— A fost o prostie din partea mea, spuse el. O prostie fără de margini. Ar fi trebuit să ți le prezint rând pe rând. Vederea stimulilor bucali fundamentali poate fi extrem de tulburătoare pentru o persoană care-i vede pentru prima dată. Am fost atât de prins în Plăsmuire, încât am uitat pacientul, adică scopul! Îmi cer scuze.

— Acum mă simt bine. Nu mai am nimic.

Render chemă o briză răcoroasă dinspre lac.

— ...Iar asta este Luna, adăugă el pe un ton de scuză.

Eileen încuviință. În mijlocul frunții purta o lună mititică; strălucea aidoma celei de pe cer, iar părul şi hainele ei erau toate țesute din fir de argint.

Sticla de Romanee-Conti stătea pe masă, alături de două pahare.

— De unde au apărut?

Ea ridică din umeri. Render umplu un pahar.

— S-ar putea s-aibă un gust cam fad, spuse el.

— N-are. Uite... Îi întinse paharul.

Sorbind, îşi dădea seama că avea o aromă - un *fruite* aşa cum poate fi stors din strugurii ce cresc în insulele Blest, un *charnu* moale, cărnos şi un *capiteux* distilat din fumul unei plantații de mac. Surprins, înțelese că mâna lui traversase calea percepțiilor, orchestrând notele senzitive ale unui transfer şi contra-transfer, sosite asupra lui pe neaşteptate, acolo lângă lac.

— Aşa este, observă el, iar acum e timpul să ne-ntoarcem.

— Atât de curând? N-am văzut catedrala...

— Atât de curând.

Dori ca lumea să se sfârşească, şi lumea dispăru.

— E frig aici, spuse ea pe când se îmbrăca, şi întuneric.

— Ştiu. Pregătesc ceva de băut; trebuie să verific echipamentul.

— Bine.

Privi benzile şi clătină din cap. Se îndreptă către bar.

— Nu-i chiar Romanee-Conti, remarcă luând o sticlă.

— Şi ce dacă? Nu-mi pasă.

Nici lui nu-i păsa în clipa aceea. Verifică aparatura, băură, apoi o ajută să se îmbrace şi plecară.

Coborând cu liftul spre sub-sub, el dori ca lumea să se sfârşească din nou, dar nu se întâmpla nimic.

Tăticule,

Am şchiopătat de la şcoală la taxi şi din taxi la portul spaţial, pentru expoziţia aeronautică locală - îi spune: Lumile De Afară. (Bine, am exagerat cu şchiopătatul. Mi-a atras însă o atenţie specială.) Toată chestia era să vrăjească tineretul într-un şmotru de cinci ani; aşa mi s-a părut mie. Totuşi, au reuşit. Vreau să mă-nrolez. Vreau să merg în Spaţiu, Afară. Crezi c-o să mă ia, când o să am vârsta? Adică să merg Afară - nu la vreo muncă de birou. Crezi?

Eu cred.

Nenorocitu' ăla de colonel l-a văzut pe puştiu' ăsta dând târcoale şi lipindu-şi nasu' dă geamuri, şi s-a hotărât să-i vândă cioaca subliminală. A-ntâia! M-a dus prin expoziţie şi mi-a arătat toate chestiile ţapene din Air Force, începând cu Baza Lunară şi până la Portul Marţian. M-a înnebunit cu Marile Tradiţii ale Carierei şi m-a băgat într-o sală de proiecţii unde-am văzut cum se distrează tipii: lupte corp la corp în zero-G „unde totu-i dibăcia, şi nu muşchii", sculpturi din apă colorată prin aer şi demontarea blindajelor de pe crucişătoare. Nemaipomenit!

Serios însă, mi-ar plăcea să fiu acolo când vor ajunge la a Cincea Lume... şi de acolo, Afară! Nu pentru gargara pe care-o fac şi care-i dă doi bani, ci deoarece cred că trebuie să fie cineva sensibil, care să descrie totul aşa cum trebuie. Ştii cum vine chestia, cronicarii goanei după aur. Francis Parkman, Mary Austin, d-ăştia. Aşa că, m-am hotărât să plec.

Băiatul de la AF, cu cloşca pe umeri, n-a fost deloc superior, slavă zeilor. Am stat pe terasă, privind cum decolează navele, şi mi-a spus să continuu să-nvăţ şi, poate, într-o bună zi voi fi şi eu acolo. Nu m-am deranjat să-i spun că nu prea sunt nedezvoltat intelectual şi că-mi voi lua diploma înainte de-a fi destul de mare ca să pot face ceva cu ea, chiar de-a mă înrola. M-am uitat la nave şi mi-am spus: „Peste zece ani, o să privesc în jos, nu în sus." Apoi mi-a povestit ce grea instrucţie a făcut el şi nu l-am mai întrebat

cum de a ajuns s-aibă îndeletnicirea asta ingrată de-a păcăli puştii. Acum, când mă gândesc, mă bucur c-am tăcut. Arăta mai degrabă a reclamă, nu a om adevărat. Sper că nu voi arăta niciodată ca o reclamă.

Mulțumesc pentru părăluțe, pentru şosetele calde şi pentru Cvintetele de coarde ale lui Mozart, pe care le ascult chiar acum. Vara viitoare, m-aş duce mai degrabă pe Lună, decât în Europa. Poate...? Posibil...? Întâmplător...? Ei...? Dac-aş putea rezolva testul ăsta nou, pe care l-ai inventat pentru mine...? Oricum, te rog să te gândeşti la asta.

Fiul tău

Pete

* * *

— State Psyche, bună ziua.
— Aş dori o programare pentru un consult.
— O clipă. Vă fac legătura cu fişierul.
— Alo, aici fişierul.
— Aş dori o programare pentru un consult.
— O clipă vă rog... Ce fel de consult?
— Aş dori s-o văd pe Doctor Shallot. Eileen Shallot. Cât mai curând cu putință.
— Aşteptați puțin. Trebuie să-i verific agenda... Marțea viitoare, la ora două, este bine?
— Perfect.
— Cum vă numiți, vă rog?
— DeVille. Jill DeVille.
— Bine, domnişoară DeVille. Marți, la două.
— Mulțumesc.

Bărbatul mergea pe lângă autostradă. Maşinile treceau pe autostradă. Cele de pe banda de viteză maximă se vedeau ca nişte năluci.

Traficul nu era intens.

Era 10:30 dimineața şi ger.

Gulerul îmblănit al bărbatului era ridicat, mâinile înfundate în buzunare, iar el se apleca împotriva vântului. Dincolo de sârmă, şoseaua era curată şi uscată.

Soarele era îngropat în nori. În lumina slabă, bărbatul putea zări copacul aflat la vreo cinci sute de metri depărtare.

Pasul nu i se schimbă. Ochii nu părăsiră copacul. Sub tălpi pietricelele trosneau şi scrâşneau.

Ajungând la copac, îşi scoase scurta şi o împături atent.

O lăsă pe sol şi escaladă arborele.

Trecând pe ramura ce se întindea deasupra sârmei, se uită să vadă dacă nu se apropia vreo maşină. Apoi apucă ramura cu ambele mâini, se lăsă în jos, rămase o clipă suspendat, şi-şi dădu drumul pe autostradă.

Banda era lată de o sută de metri - jumătatea ce ducea spre est.

Privi către vest, văzu că nu se apropia nici un automobil şi se îndreptă spre refugiul din mijloc. Ştia că nu va ajunge niciodată acolo. La ora respectivă, vehiculele goneau cu două sute cincizeci de kilometri la oră pe banda de viteză maximă.

Maşina trecu înapoia lui. Nu privi îndărăt. Dacă geamurile erau opacizate, ca de cele mai multe ori, atunci pasagerii habar nu aveau că le tăiase calea. Aveau să afle mai târziu şi să inspecteze bara din față, căutând semnele unui posibil impact.

O maşină îi trecu prin față. Avea geamurile transparente. Pentru o clipă zări două chipuri, cu gurile căscate. Pe fața lui nu se citea nici o expresie. Mergea în acelaşi ritm. Alte două automobile fulgerară, cu geamurile întunecate. Traversase cam douăzeci de metri de şosea.

Douăzeci şi cinci...

Ceva în aer, sau sub picioare, îi spuse că venea. Nu se uită.

Ceva presimțit cu coada ochiului îl asigură că venea. Pasul îi rămase neschimbat.

Cecil Green dezopacizase geamurile, deoarece aşa-i plăcea. Mâna lui stângă era în bluza ei, iar fusta era ridicată până la şold şi mâna lui dreaptă apucase maneta ce înclina locurile. Atunci, ea se smulse, cu un sunet ciudat în gâtlej.

Întoarse iute capul în stânga.

Îl zări pe bărbat.

Zări profilul care nu se întoarse să-l privească. Văzu că bărbatul nu grăbea pasul.

Apoi nu-l mai zări.

Avusese loc un şoc abia simțit, şi ştergătoarele de parbriz începură să funcționeze. Cecil Green gonea mai departe.

Opaciză geamurile.

— Cum...? întrebă el, când ea îi reveni în brațe.

— Monitorul nu l-a reperat...

— Înseamnă că n-a atins sârma...

— Era nebun!

— Ar fi putut, totuşi, s-aleagă un mod mai uşor... *Ar fi putut să fie chipul oricui... Al meu?*

Înfricoşat, Cecil înclină scaunele.

Charles Render scria capitolul „Necropolis", din *Veriga lipsă este omul*, care urma să fie prima lui carte după mai bine de patru ani. De când revenise din concediu, îşi rezervase după-amiezile de marți şi joi pentru lucrul la carte, izolându-se în cabinet şi umplând pagini întregi cu un scris haotic.

„Există mai multe soiuri de moarte, opuse modului de-a muri...", scria, când intercomul bâzâi scurt, apoi lung şi iar scurt.

— Da?

— Aveți un vizitator; iar între „un" şi „vizitator" fusese o pauză.

Strecură în buzunar un spray mic, se ridică şi traversă cabinetul.

Deschise uşa şi privi afară.

— Doctore. Ajutor.

Render făcu trei paşi, apoi se lăsă într-un genunchi.

— Ce s-a întâmplat?

— Vino - ea este... bolnavă.

— Bolnavă? Cum? Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Tu vino.

Privi în ochii neomeneşti.

— Ce fel de boală? insistă el.

— Nu ştiu, repetă câinele. Ea nu vorbeşte. Ea stă. Eu... simt. Ea este bolnavă.

— Cum a ajuns aici?

— Maşina. Eu ştiu co, or, do, natele. Maşina este afară.

— Îi telefonez imediat, se întoarse Render.

— Nu este bine. Ea nu răspunde.

Avea dreptate.

Render se întoarse în cabinet, să-şi ia haina şi trusa. Privi pe fereastră şi văzu unde era parcat automobilul, departe, la intrarea pe şosea, unde monitorul o trecuse pe control manual. Dacă nimeni n-o conducea manual, maşina era parcată automat în zona neutră. Celelalte vehicule erau dirijate s-o ocolească.

Atât de simplu, încât şi un câine poate şofa, reflectă. *Mai bine să cobor, până nu apare vreun echipaj. Probabil s-a raportat deja că staționează. Poate că nu... Ar mai fi câteva minute.*

Privi ceasul cel mare.

— Gata, Sig, rosti el. Haidem.

Luară liftul până la parter, ieşiră prin uşa din față şi alergară spre maşină.

Motorul nu se oprise încă.

Render deschise o portieră şi Sigmund sări înăuntru. Se înghesui pe lângă el, în scaunul şoferului, dar câinele apăsa deja cu laba coordonatele primare ale adresei.

Se pare că nu stau în scaunul cuvenit.

Aprinse o țigară, în vreme ce automobilul traversă un pasaj

subteran în formă de U. Ieşi pe marginea opusă a şoselei, aşteptă o clipă, apoi se alătură traficului. Câinele dirijă vehiculul pe banda de viteză maximă.

— Ah, făcu câinele, ah.

Render simți nevoia să-l mângâie pe cap, însă privindu-l, văzu colții dezgoliți şi se opri.

— Când a început să se comporte ciudat? întrebă el.

— A venit acasă de la serviciu. Nu a mâncat. Nu a răspuns când am vorbit. Stă.

— S-a mai comportat vreodată aşa?

— Nu.

Ce anume să fi fost declanşatorul?... Sau poate c-a avut o zi grea. La urma urmei, e doar un câine... ce fel de câine... Nu! Şi-ar da seama. Atunci, ce?

— Cum a fost ieri... şi azi dimineață, când a plecat de-acasă?

— Normal.

O sună din nou. Nici un răspuns.

— Tu ai făcut, spuse câinele.

— Ce vrei să spui?

— Ochii. Vederea. Tu. Maşinăria. Rău.

— Nu, răspunse Render şi strânse mâna pe spray-ul paralizant din buzunar.

— Da, continuă câinele. Tu o vei, face bine...?

— Bineînțeles.

Sigmund privi înainte.

Render se simțea exaltat fizic şi amorțit mental. Căută factorul de confuzie. De la prima şedință avusese asemenea senzații. Ceva era foarte dubios în legătură cu Eileen Shallot: o combinație de inteligență sclipitoare şi neajutorare, de hotărâre şi vulnerabilitate, de sensibilitate şi amărăciune.

Găsesc toate astea atractive?... Nu. Este doar contra-transferul, lua-l-ar dracu!

— Tu miroşi a frică, vorbi Sigmund.

— Atunci, colorează-mă în frică şi dă pagina, replică Render.

Încetiniră pentru o serie de curbe, apoi accelerară, încetiniră şi măriră din nou viteza. În cele din urmă, ajunseră într-o porțiune îngustă a şoselei, într-un cartier semi-rezidențial al oraşului. Maşina pătrunse pe o stradă laterală, continuă pe ea cam un kilometru, emise un clic scurt pe bord şi intră în parcarea dinapoia unei clădiri înalte, din cărămidă. Sunetul trebuie să fi fost un servomecanism ce-i preluase din locul unde fuseseră lăsați de monitor, deoarece automobilul traversă parcajul, intră sub cupola transparentă şi se opri. Bărbatul opri motorul.

Sigmund deschisese deja portiera din partea lui. Render îl urmă în clădire şi suiră cu liftul la etajul cincizeci. Câinele porni înainte pe coridor, apăsă cu botul plăcuța fixată jos, pe tocul unei uşi şi aşteptă. După o clipă, uşa se deschise cu câțiva centimetri spre înăuntru. O împinse cu capul şi intră. Render îl urmă, închizând uşa după el.

Apartamentul era mare, cu pereții lipsiți de ornamente, dar cu combinații plăcute de culori. O bandotecă gigantică umplea un colț; lângă ea se afla o combină uriaşă cu televizor. În fața uneia dintre ferestre se găsea o masă lată, cu picioare arcuite, iar un divan scund era lipit de peretele din dreapta; lângă el se găsea o uşă închisă; în stânga, o arcadă ducea probabil spre celelalte odăi. Eillen stătea într-un fotoliu, lângă fereastră. Sigmund se oprise lângă ea.

Bărbatul traversă încăperea şi scoase o țigară. Aprinse bricheta şi menținu flacăra până când ea întoarse capul.

— O țigară? întrebă el.

— Charles?

— Exact.

— Da, mulțumesc. Aş dori una.

Întinse mâna, luă țigara şi o duse la buze.

— Mulțumesc... Ce faci pe-aici?

— Vizită protocolară. Eram prin preajmă.

— Nu te-am auzit sunând, sau ciocănind...
— Moțăiai, probabil. Mi-a deschis Sigmund.
— Da, probabil. Se întinse: Cât e ceasul?
— Aproape patru şi jumătate.
— Înseamnă că am venit de mai bine de două ore... Cred că eram foarte obosită.
— Cum te simți acum?
— Perfect. Vrei o cafea?
— Nu mă deranjează.
— O friptură, înainte?
— Nu, mulțumesc.
— Puțin Baccardi în cafea?
— Da.
— Atunci, scuză-mă. Mă întorc imediat.
Ieşi pe uşa de lângă divan şi Render întrezări bucătăria largă, strălucitoare şi automatizată.
— Ei? şopti el către câine.
Sigmund clătină din cap.
— Este altfel.
Render clătină din cap.
Lăsă haina pe divan, împăturind-o atent peste trusă. Se aşeză alături şi se gândi:
I-am arătat prea multe o dată? Suferă de efecte depresive secundare - oboseală nervoasă, să zicem, reprimarea memoriei? Să-i fi disturbat cumva sindromul de adaptare la văz? Oricum, de ce m-am grăbit? Nu-i nici un motiv de grabă. Sunt atât de nerăbdător să scriu lucrarea?... Sau fac aşa, pentru că ea o doreşte? S-ar putea să fie atât de puternică, conştient sau inconştient? Ori eu sunt, cumva, foarte vulnerabil?

Ea îl chemă în bucătărie, să ia tava. O puse pe masă şi se aşeză vizavi de ea.
— Bună cafea, rosti, frigându-şi buzele pe ceaşcă.
— Maşină deşteaptă, îi imită femeia tonul.
Sigmund se întinse pe covoraşul de lângă masă, puse

capul pe labele din față, suspină şi închise ochii.

— Mă întrebam, începu Render, dacă nu cumva după ultima şedință au apărut efecte secundare - de pildă, sporirea experiențelor sinestezice, sau vise în care să apară forme, halucinații, sau...

— Da, vorbi ea egal, vise...

— Ce fel?

— Chiar ultima şedință. Am visat-o mereu, şi mereu...

— De la început până la sfârşit?

— Nu, fără o ordine anume a evenimentelor. Călătoream prin oraş, sau peste pod, sau stăteam la masă, mergeam spre maşină - doar străfulgerări. Foarte precise.

— Ce fel de senzații aveai în timpul acestor... străfulgerări?

— Nu ştiu, amestecate...

— Ce simți acum, când ți le aminteşti?

— La fel... amestecat.

— Ți-e teamă?

— N-nu... Nu cred.

— Vrei să facem o pauză? Simți c-am mers prea repede?

— Nu. Nu-i vorba de asta. Este... este ca şi cum ai învăța să înoți. Când ai învățat, în sfârşit, ah, păi atunci înoți, şi înoți, şi înoți până eşti terminat. După aceea, ieşi şi stai gâfâind şi-ți aminteşti ce-ai simțit, în vreme ce prietenii tăi te pisează şi te cicălesc pentru că prea te-ai obosit - şi te simți bine, deşi te cam ia cu frig şi toți muşchii te-nțeapă. Cel puțin, aşa fac eu. Aşa m-am simțit după prima şedință şi după aceasta... ultima. Prima dată e un lucru foarte special... Totuşi înțepăturile au dispărut şi mi-am regăsit suflul. Doamne, acum n-aş vrea să se mai oprească! Mă simt grozav.

— De obicei, dormi după-amiezile?

Ea se întinse, şi cele zece unghii roşii ale degetelor se deplasară peste masă.

— ...Sunt obosită, zâmbi, mascându-şi un căscat. Jumătate din personal este în concediu sau bolnav şi mi-am stors creierii toată săptămâna. Când am plecat, eram gata să

cad în cap. Acum, că m-am odihnit, mă simt minunat.

Apucă ceaşca cu ambele palme şi sorbi adânc.

— Îmhî, făcu el. Bine. Eram puțin îngrijorat. Mă bucur să văd că nu există nici un motiv.

Eileen izbucni în râs.

— Erai îngrijorat? Ai citit însemnările doctorului Riscomb asupra analizei mele - şi încercarea cu ANM-ul - şi crezi că are rost să-ți faci griji în legătură cu mine? Greşit! Am o activitate nervoasă extrem de operațională în privința adaptării mele ca ființă umană. Îmi focalizează energiile şi-mi coordonează eforturile spre reuşită. Îmi lărgeşte senzația de personalitate...

— Ai o memorie perfectă, observă bărbatul. Ai reprodus aproape cuvânt cu cuvânt.

— Bineînțeles.

— Astăzi l-ai pus pe gânduri şi pe Sigmund.

— Sig? Cum?

Câinele se foi nelinişti şi deschise un ochi.

— Da, mormăi el, fulgerându-l pe Render. El, trebuie, condus, acasă.

— Iar ai luat maşina?

— Da.

— După ce ți-am spus să n-o mai faci?

— Da.

— De ce?

— Mi-era frică. Când vorbeam, nu-mi răspundeai.

— Eram foarte obosită - şi dacă mai iei vreodată maşina, am să aranjez uşa, aşa încât să nu mai poți pleca şi veni când îți place.

— Iartă-mă.

— Sunt perfect sănătoasă.

— Da.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva.

— Iartă-mă.

Ochiul lui nu părăsea chipul lui Render; era ca o lentilă

arzătoare. Render privi într-o parte.

— Nu fi prea rea cu el, sărmanul. De fapt, a crezut că eşti bolnavă şi s-a dus după doctor. Dacă avea dreptate? I-ai fi mulțumit, nu l-ai fi certat.

Nedomolit, Sigmund mai privi un moment, apoi închise ochiul.

— Trebuie să i se spună când greşeşte.

— Mda, sorbi el din cafea. Totuşi, n-a făcut nimic rău. Dacă tot sunt aici, să discutăm o problemă profesională. Scriu o lucrare şi aş dori o opinie.

— Grozav. Mă treci la bibliografie?

— De două, sau de trei ori... După părerea ta, în perioade sau culturi diferite, motivele fundamentale ale sinuciderilor diferă?

— Părerea mea, bine cântărită, este că nu. Frustrările pot duce la depresiuni sau frenezii; iar dacă acestea sunt destul de accentuate, se ajunge la auto-distrugere. M-ai întrebat despre motive, cred că rămân cam aceleaşi. Am senzația că reprezintă un aspect al condiției umane, situat la intersecția culturilor şi epocilor. Nu cred că poate fi schimbat, fără să schimbi natura fundamentală a omului.

— Perfect. De acord. Acum, ce părere ai despre elementul declanşator? Să presupunem omul constant; variabila este mediul lui. Dacă este plasat într-o situație extrem de sigură, de protejată, crezi că-i va trebui mai mult, sau mai puțin, până devine deprimat - sau stimulat până la frenezie - decât într-un mediu mai puțin protector?

— Hm... Deoarece asta mi-este efectiv meseria, aş zice că va depinde de fiecare individ în parte. Văd însă unde vrei s-ajungi: o predispoziție colectivă de-a sări pe geam când îți cade pălăria - ba chiar fereastra deschizându-se singură, atunci când i-o ceri - revolta maselor plictisite... Nu-mi place ideea. Sper că este greşită.

— Şi eu cred la fel, dar mă gândeam şi la sinuciderile simbolice - tulburări funcționale ce apar din motive relativ

puerile.

— Aha! Conferința ta de luna trecută: autopsihomimeza Am banda. Bine expusă, dar nu m-a convins.

— Acum nu mai sunt nici eu de acord cu ea în întregime. Rescriu toată partea aceea - o să-i spun „Thanatos în țara cuiburilor de cuci". În realitate, instinctul morții a suit mai la suprafață.

— Dacă-ți aduc un bisturiu şi un cadavru, poți tăia instinctul morții, să mi-l arăți şi mie?

— Nu pot, îşi puse el tot zâmbetul în glas, pentru că într-un cadavru ar fi epuizat. Găseşte-mi însă un voluntar şi o să-mi dovedească teoria, prin însuşi faptul că se oferă voluntar.

— Ai o logică inatacabilă, surise ea. Mai bem nişte cafea?

Render merse în bucătărie, umplu ceştile, bău un pahar de apă şi reveni în salon. Eileen nu se clintise; nici Sigmund.

— Cu ce te ocupi când nu eşti Plăsmuitor? întrebă femeia.

— La fel ca majoritatea oamenilor - mănânc, beau, dorm, vorbesc, îmi vizitez prietenii şi duşmanii, mă plimb, citesc...

— Eşti un individ iertător?

— Uneori. De ce?

— Atunci iartă-mă. Azi m-am certat cu o femeie; o femeie pe nume DeVille.

— De ce v-ați certat?

— Din cauza ta - şi m-a acuzat de asemenea lucruri, încât era mai bine dacă nu mă năşteam. O să te-nsori cu ea?

— Nu, căsătoria este precum alchimia. Cândva, a slujit un scop important, dar nu cred că astăzi mai are vreun rost.

— Bine.

— Ce i-ai spus?

— I-am dat o rețetă tip pe care scria: „Diagnostic: Cățea. Tratament: Droguri şi căluş."

— O!, făcu interesat Render.

— A rupt-o şi mi-a aruncat-o în față.

— Mă-ntreb de ce?

Ea înălță din umeri, zâmbi şi zgârie cu unghia fața de

masă.

— „Părinți şi bătrâni, mă gândesc”, suspină bărbatul, „ce este iadul?”

— „Şi cred că este suferința de-a nu mai putea iubi”, încheie ea. Avea dreptate Dostoievski.

— Nu cred. Eu l-aş fi trimis la terapia de grup. Ar fi fost un *adevărat* iad pentru el - cu atâția indivizi comportându-se ca personajele lui, şi făcându-le plăcere.

Render lăsa ceaşca pe masă şi împinse scaunul îndărăt.

— Înțeleg că trebuie să pleci?

— Ar trebui.

— Nu te pot ispiti cu o cină?

— Nu.

Ea se ridică.

— Bine, să-mi iau haina.

— Pot conduce şi singur, şi să pun la întoarcere pe pilot automat.

— Nu! Mă-ngrozeşte ideea maşinilor goale gonind prin oraş. Două săptămâni de-acum încolo, aş avea senzația că maşina e posedată de un duh rău. Apoi, continuă trecând pe sub arcadă, mi-ai promis catedrala Winchester.

— O vrei azi?

— Dacă poți fi convins...

Pe când Render se gândea, Sigmund se ridică. Se opri înaintea lui şi-l privi drept în ochi. Deschise şi închise de câteva ori botul, fără să scoată nici un sunet. După aceea se întoarse şi părăsi încăperea.

— Nu, se auzi glasul Eileenei, rămâi aici până mă-ntorc.

Render luă haina şi se îmbrăcă, vârând trusa într-un buzunar.

Mergând pe coridor, spre ascensor, i se păru că aude un urlet slab şi foarte îndepărtat.

În acest loc, mai mult ca oriunde, Render ştia că este stăpânul tuturor lucrurilor.

Se simțea la el acasă în lumile acestea străine, în afara timpului, lumi unde florile făceau dragoste şi stelele se războiau în ceruri, căzând în cele din urmă pe pământ, sângerând, ca tot atâtea potire sparte şi fărâmate, iar mările se despicau, dezvăluind trepte ce coborau, şi brațe ieşeau din caverne, agitând torțe arzătoare, aidoma unor chipuri lichide coşmarul unei nopți de iarnă, cu vara exilată; Render ştia - căci vizita aceste lumi de aproape un deceniu, căutând să lecuiască. Mişcând un deget, îi putea înlătura pe vrăjitori, aducându-i la judecată pentru trădare împotriva tărâmului - da, şi-i putea executa, numindu-le apoi urmaşii.

Din fericire, această călătorie era numai o vizită de curtoazie...

Înaintă prin luminiş, căutând-o.

De jur împrejur, îi putea simți prezența deşteptându-se. Dădu la o parte ramurile şi se opri lângă lac. Era rece albastru şi fără fund, reflectând salcia subțirică ce devenise poarta prin care sosea ea.

— Eileen!

Salcia se aplecă spre el, apoi se legănă înapoi.

— Eileen! Vine!

Frunzele căzură, plutind pe lac, tulburând calmul de oglindă distorsionând reflexiile.

— Eileen?

Toate frunzele se îngălbeniră şi căzură în apă. Salcia încetă să se mai legene. În cerul care se întuneca se auzea un sunet ciudat, ca zumzetul firelor de înaltă tensiune într-o zi geroasă.

Brusc, prin ceruri trecu un şir dublu de luni.

Render alese una, se întinse şi o apăsă. Celelalte pieriră atunci, şi lumea se lumină; zumzetul dispăru.

Ocoli lacul, pentru a câştiga un răgaz subiectiv de la acțiunea de respingere, urmată de riposta lui. Merse de-a lungul unei alei de pini, către locul unde dorea să apară catedrala. Acum, în copaci cântau păsările. Vântul adia uşor. O simți destul de puternic.

— Aici, Eileen. Aici.

Apăru lângă el, în mătase verde, păr de aramă, ochi de smarald lichid; în frunte purta un malahit. Păşea cu conduri verzui peste cetina pinilor, întrebând:

— Ce s-a întâmplat?

— Ți-a fost frică.

— De ce?

— Poate că te-ai temut de catedrală. Eşti o vrăjitoare? zâmbi el.

— Da, însă azi e ziua mea liberă.

Râse, o apucă de braț şi ocoliră o insulă de verdeață, iar înaintea lor apăru catedrala, reconstruită pe o colină ierboasă, împingându-se deasupra lor şi deasupra copacilor, înălțându-se, respirând sunete de orgă, reflectând o rază aurie de soare de pe un ochi de vitraliu.

— Țin-te bine de lume, şopti el. Începe vizita cu ghidul.

Înaintară şi intrară.

— „... Coloanele ei, aidoma unor arbori uriaşi, de la podea până la boltă, îi oferă o stăpânire totală asupra spațiului", vorbi el... E chiar din gura ghidului. „Acesta este trans..."

— „Greensleeves", rosti ea, orga cânta „Greensleeves".

— Adevărat. Totuşi, nu poți da vina pe mine... „Priviți capitelurile festonate..."

— Vreau mai aproape de muzică.

— Bine. Pe-aici.

Render simți că ceva era în neregulă. Nu-şi dădea seama ce anume.

Totul se menținea solid...

Ceva trecu rapid, cu mult pe deasupra catedralei, lăsând în urmă o undă sonică. Zâmbi, amintindu-şi acum; fusese o scăpare, o clipă, o confundase pe Eileen cu Jill - da, asta se întâmplase...

Atunci, de ce...

Altarul era o explozie de alb. Nicăieri nu mai văzuse aşa ceva, niciodată. În jurul lor, toți pereții erau negri şi reci. În

colțuri şi prin nişele înalte pâlpâiau lumânări. Orga răsuna sub mâini invizibile.

Render ştiu că ceva era în neregulă.

Se întoarse către Eileen Shallot, a cărei pălărie era un con verde înălțându-se în beznă, unduind şuvițe de văluri verzi.

Gâtul ei era umbrit, dar...

— Colierul acela... Unde...?

— Nu ştiu, zâmbi femeia.

Pocalul ținut de ea radia o lumină trandafirie. Se reflecta din smarald. Îl îneca, precum o pală de aer rece.

— Bei? întrebă Eileen.

— Stai nemişcată, îi ordonă Render.

Dori ca zidurile să cadă. Ele plutiră în penumbră.

— Stai nemişcată! repetă. Nu face nimic. Încearcă să nici nu te gândeşti măcar.

... Căderi! strigă el. Zidurile zburară în toate părțile, şi acoperişul fu azvârlit peste vârful lumii, iar ei stăteau printre ruine, luminați de o singură făclie. Noaptea era neagră ca smoala.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea, întinzându-i pocalul.

— Nu te gândi! Nu te gândi la nimic. Relaxează-te. Eşti foarte obosită. Conştiința ta pâlpâie şi se stinge, ca lumânarea aceea. Abia te mai ții trează... Abia mai stai pe picioare... Ochii ți se-nchid... Oricum, nu-i nimic de văzut aici.

Dori ca lumânarea să se stingă. Lumânarea continuă să ardă.

— Nu te obosi. Te rog, ia şi bea.

Auzi muzică de orgă prin noapte. O melodie diferită, una pe care n-o recunoscu.

— Trebuie să m-ajuți!

— Da. Orice doreşti.

— Priveşte! Luna! arătă el.

Femeia ridică privirea şi luna apăru dinapoia unui nor întunecat.

— ... Şi încă una, şi încă una.

Ca un şirag de perle, lunile apărură pe cerul negru.

— Ultima va fi roşie, spuse el.

Aşa era.

Întinse atunci arătătorul drept, lunecând braţul lateral, în afara câmpului său vizual şi încercă să atingă luna cea roşie.

Braţul îl duru, îl arse. Nu-l putea mişca.

— Trezeşte-te! urlă Render.

Luna roşie dispăru, şi o dată cu ea şi lunile albe.

— Bea, te rog.

Azvârli pocalul din mâna ei şi se întoarse. Când se răsuci îndărăt, ea continua să i-l întindă.

— Bei?

Se întoarse şi fugi în noapte.

I se părea că aleargă printr-o zăpadă înaltă până la brâu. Greşea. Accentuă greşeala, fugind - îşi subaprecia puterea şi i-o supraestima pe a ei. Îşi consuma energiile, se istovea.

Se opri în mijlocul beznei.

— Lumea din jurul meu se mişcă, rosti. Eu sunt centrul ei.

— Bea, te rog, spuse Eileen, şi se trezi în poieniţă lângă masa lor, pe malul lacului. Apa era neagră, iar luna argintie, sus, unde n-o putea atinge. Pe masă pâlpâia o singură lumânare, transformând părul ei într-un sidef aidoma straielor. Între sprâncene purta o lună, pe faţa de masă albă se afla o sticlă Romanee-Conti, lângă o cupă largă. Cupa era plină până sus, iar pe margini străluceau picături roşietice. Era însetat, Eileen era mai frumoasă decât orice femeie văzută vreodată, iar colierul ei scânteia, şi briza adia răcoroasă dinspre lac, şi mai era ceva... ceva ce trebuia să-şi amintească...

Păşi spre ea, şi armura îi zăngăni uşor când se mişcă, întinse mâna spre pahar, dar braţul drept îi încremeni de durere şi căzu înapoi.

— Eşti rănit!

Întoarse încet capul. Sângele curgea din rana din biceps,

scurgându-se pe braţ şi picurând din vârful degetelor. Armura îi fusese despicată. Se străduí să privească în altă parte.

— Bea asta, iubitule. Te va lecui.

Femeia se ridică.

— Voi ţine eu paharul.

O privi cum îi ducea potirul la buze.

— Cine sunt eu? întrebă el.

Ea nu-i răspunse, dar cineva o făcu - o dată cu clipocitul valurilor, departe, peste lac.

— Eşti Render, Plăsmuitorul.

— Da, îmi amintesc; întorcându-şi mintea spre singura minciună ce putea destrăma întreaga iluzie, îşi forţă buzele să rostească: Eileen Shallot, te urăsc!

Lumea tremură şi pluti în jurul său, se cutremură parcă de un suspin uriaş.

— Charles! strigă ea şi bezna îi înghiţi.

— Trezeşte-te! Trezeşte-te! răcni el, iar braţul drept îi ardea, îl durea şi-i sângera în întuneric.

Stătea singur în mijlocul unei câmpii albe. Tăcută şi nesfârşită. Cobora uşor spre marginile lumii. Emitea propria ei lumină, iar cerul nu era cer, căci deasupra nu exista nimic. Nimic. Era singur. Dinspre capătul lumii se auzea glasul lui: „.. te urăsc" spunea, „... te urăsc".

Căzu în genunchi. El era Render.

Voia să plângă.

Deasupra câmpiei apăru o lună roşie, aruncând o lumină sumbră asupra peisajului. În stânga se înălţa un lanţ de munţi, în dreapta altul.

Ridică braţul drept. Îl ajută cu mâna stângă. Îşi prinse încheietura şi aţinti degetul arătător. Se întinse către lună.

Sus, din munţi, se auzi un schelălăit, un urlet uriaş de durere - pe jumătate uman, numai înfruntare, singurătate şi remuşcare. Îl zări apoi, călărind munţii, spulberând cu coada zăpezile celor mai înalte piscuri, ultimul vârcolac al Nordului

- Fenris, fiul lui Loki - urlând spre ceruri.

Sări în sus. Înghiți luna.

Căzu lângă el, şi ochii uriaşi străluceau galbeni. Îl urmări pe labe tăcute, peste întinderile reci şi albe dintre munți; şi el fugi în susul colinelor, şi în jos pe pante, peste crevase şi râpe, prin văi, dincolo de stalagmite şi steiuri - pe sub muchiile gheţarilor, peste râuri înghețate, şi mereu în jos - până când răsuflarea fierbinte îl învălui, şi botul rânjind se căscă deasupra lui.

Atunci se întoarse, şi picioarele îi deveniră două râuri strălucitoare ce-l purtară departe.

Lumea sări înapoi. Lunecă peste pante. În jos. Cu viteză...

Departe...

Privi îndărăt, peste umăr.

În depărtare, umbra cenuşie alerga după el.

Simți că putea fi ajuns. Trebuia să se mişte mai iute.

Lumea luneca pe lângă el. Începu să ningă.

Gonea mai departe.

Înainte, o ceață, o formă nedesluşită.

Sfâşie vălurile de zăpadă ce păreau acum că se mişcă în sus, răsărind din pământ - aidoma unor băşicuțe de aer. Se apropie de siluetă neclară.

Se apropie ca un înotător - fără să poată deschide gura şi să vorbească, de teamă să nu se înece - să se înece şi să nu ştie, să nu ştie niciodată.

Nu-şi putea controla mişcarea înainte: era purtat ca de un talaz, spre accident. În cele din urmă, se opri lângă el.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Au încetat de multă vreme să existe ca obiecte, rămân doar ca ocazii netrecute în calendar, în afara acelei succesiuni de elemente numită Timp.

Render rămase acolo, fără să-i pese dacă Fenris avea să-i sară în spinare, devorându-i creierii. Îşi acoperise ochii, dar nu putea să nu vadă. Nu de data aceasta. Nu-i păsa de nimic. Cea mai mare parte a ființei sale zăcea moartă la picioarele lui.

Se auzi un mârâit. Pe lângă el trecu o formă cenuşie.

Ochii injectați şi botul însângerat râmară în maşina avariată, smulgând oțelul, sticla, căutând înăuntru, căutând...

— Nu! Bestie! Profanator de cadavre! urlă el. Morții sunt sacri! Morții *mei* sunt sacri!

În mână îi apăru un bisturiu, şi spintecă expert tendoanele, muşchii de pe umerii largi, pântecele moale, arterele.

Plângând, dezmembră monstrul, bucată cu bucată, şi acesta sângera, sângera întruna, acoperind vehiculul şi rămăşițele dinăuntru cu fluidele sale animale, picurând şi curgând până ce toate câmpia se înroşi şi se chirci sub ele.

Render căzu peste capota sfărâmată, şi era moale, caldă şi uscată. Plânse.

— Nu plânge, rosti Eileen.

Plângea pe umărul ei, ținând-o strâns, lângă lacul negru de sub luna care era Wedgewood, pe masa lor pâlpâia o singură lumânare. Ea îi duse paharul la buze.

— Bea, te rog.

— Da, dă-mi-l!

Înghiți tot vinul, care era numai dulceață şi tărie. Ardea în el. Simți renăscându-i puterile.

— Sunt...

— ... *Render Plăsmuitorul,* clipoci lacul.

— Nu!

Se întoarse, şi alergă din nou, căutând maşina. Trebuia să se întoarcă, să se re...

— Nu poți.

— Pot! urlă el. Pot, dacă încerc...

Prin aerul gros şerpuiră flăcări galbene. Şerpi galbeni. Se încolăceau, strălucind, în jurul gleznelor sale. Apoi, prin umbre, uriaş şi cu două capete, se apropie Duşmanul.

Pietricelele zornăiră înapoia sa. O miasmă puternică îi asaltă nările şi creierul.

— Plăsmuitorule! îl provocă unul dintre capete.

— Te-ai întors să dai socoteală! strigă celălalt.

Render privi, amintindu-şi.

— Nici un fel de socoteală, Thaumiel, rosti. Te-am înfrânt şi te-am înlănțuit pentru... Rothman, da, Rothman îl chema - cabalistul. Schiță o pentagramă în aer: întoarce-te în Qliphoth. Te izgonesc!

— Aici fi-va Qliphoth!

— ... pe Khamael, îngerul sângelui, pe gazdele lui Serafim: în Numele lui Elohim Gebor, te conjur să piei!

— Nu şi de data asta, râseră ambele capete.

Înaintă.

Render se retrase încet, cu picioarele împiedicate de şerpii galbeni. Simțea abisul deschizându-se înapoia lui. Lumea era un mozaic ce se destrăma. Putea zări piesele separându-se.

— Piei!

Gigantul hohoti din cele două capete.

Render se împiedică.

— Pe-aici, iubitule!

Stătea într-o peşteră, în dreapta.

Render clătină din cap şi se retrase către prăpastie.

Thaumiel se întinse înainte.

Bărbatul căzu peste margine.

— Charles! strigă ea, şi lumea se cutremură sub bocetul ei.

— Atunci, *Vernichtung*, rosti el în timp ce cădea. Mă alătur ție în beznă.

Totul se sfârşi.

* * *

— Aş dori dă-l văd pe doctorul Charles Render.

— Îmi pare rău, nu se poate.

— Am făcut tot drumul ăsta, numai ca să-i mulțumesc. Sunt alt om! Mi-a schimbat viața!

— Îmi pare rău, domnule Erikson. Când ați sunat azi-dimineață, v-am spus că este imposibil.

— Domnule, sunt deputatul Erikson - şi cândva Render mi-a făcut un mare serviciu.

— Atunci, faceți-i şi dumneavoastră unul. Plecați acasă.

— Să nu-mi vorbiți aşa!

— Am şi făcut-o. Vă rog, plecați. Poate cândva, la anul...

— Dar câteva cuvinte pot face minuni...

— Nu le irosiți!

— S-s-scuzați-mă...

Plăcut aşa cum era, cu trandafirul dimineții - marea aceea netedă şi cețoasă - ştia că *trebuia* să se sfârşească. Aşa încât...

Coborî scările turnului înalt şi pătrunse în curte. Merse către chioşcul de trandafiri şi privi alcovul din mijloc.

— Bună dimineața, stăpâne, vorbi el.

— Asemenea şi ție, răspunse cavalerul, sângele lui amestecându-se cu pământul, cu florile, cu iarbă, curgându-i din rană, scânteind peste armură, picurându-i din vârfurile degetelor.

— Nu s-a lecuit?

Cavalerul clătină din cap.

— Sunt gol. Aştept.

— Aşteptarea vă este pe terminate.

— Ce vrei a spune?

Se ridică în capul oaselor.

— Corabia... Se apropie de țărm.

Cavalerul se ridică. Îşi rezemă spatele de un trunchi acoperit cu muşchi. Privi scutierul uriaş şi bărbos, care continua să vorbească în cuvinte înăsprite de accente barbare.

— Soseşte aidoma unei lebede negre înaintea vântului - întorcându-se.

— Neagră spus-ai? Neagră?

Pânzele-i sunt negre, stăpâne Tristam.

— Minți!

— Doriți a vedea? Priviți cu ochii voştri - iată!

Făcu un gest.

Pământul se cutremură, zidul se nărui. Colbul se învolbură şi apoi se domoli. Din locul unde se aflau, puteau zări corabia intrând în port pe aripile nopții.

— Nu! Ai mințit!... Vezi? Sunt albe!

Zorii dansau pe ape. Umbrele zburară de pe velele corăbiei.

— Nu, nefericitule! Negre! Aşa *trebuie* să fie!

— Albe! Albe... Isolda! Ți-ai ținut cuvântul! Te-ai întors!

Începu să alerge către port.

— Întoarce-te... Rana! Eşti bolnav... Stai...

Pânzele erau albe sub un soare ce era un buton roşu, spre care servitorul se întinse iute să-l apese.

Se lăsă noaptea.